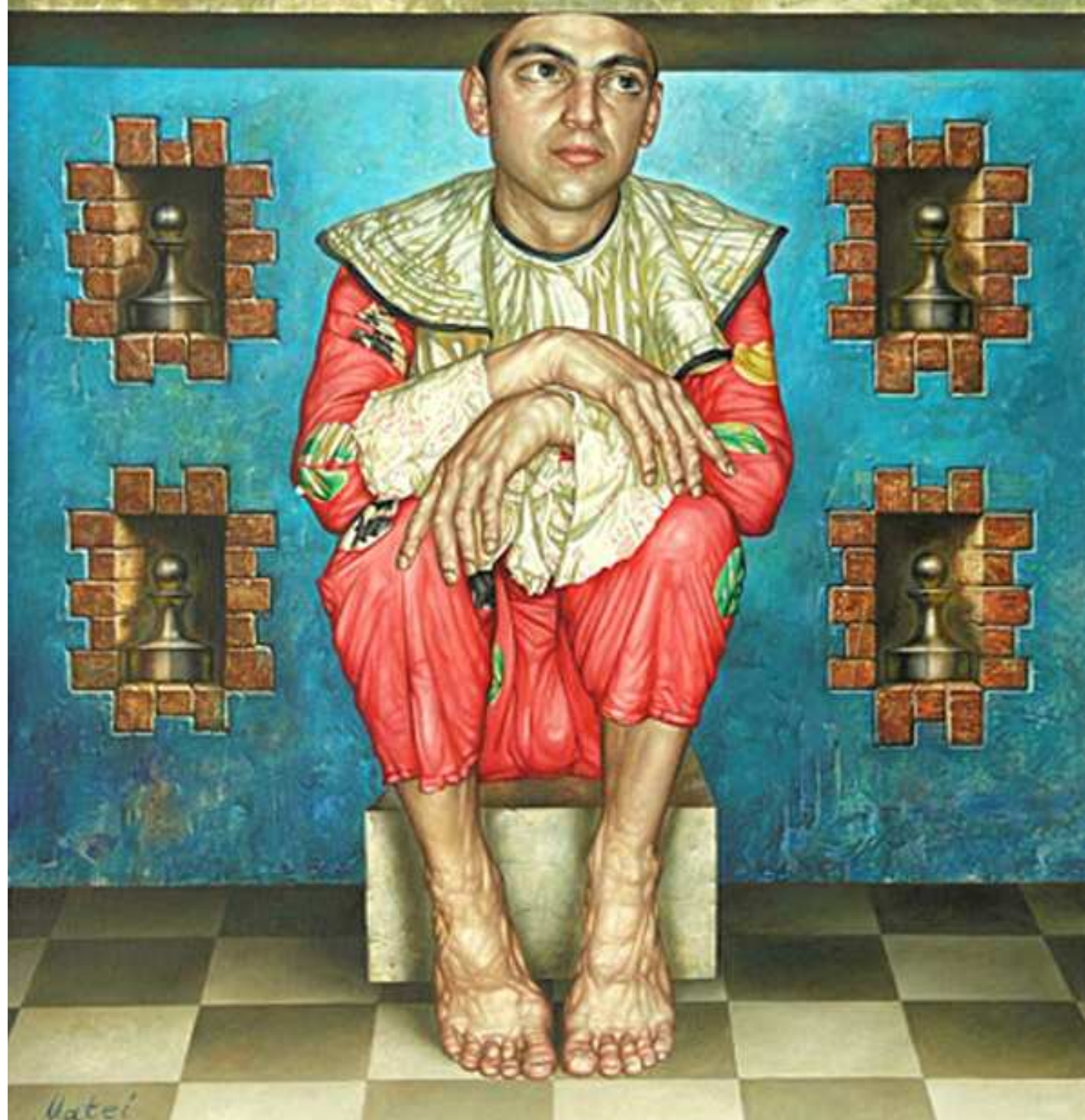

BOEM@

LIVE LITERATURE

Noiembrie 2009 (Anul I) Nr. 9 - 32 pagini

AMICUS PLATO, SED MACIS AMIGA VERITAS

BOEMA

Live Literature

Noiembrie 2009 (Anul I) Nr. 9 - 32 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida ASPRA

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Cenaclul literar «Noduri și Semne»

Editor: S.C. InfoRapart Galați - Editura InfoRapArt

9

COLEGIUL DE REDACȚIE

DIN CUPRINS

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor-șef: Ion Zimbru
Redactor șef adjunct: Ion Avram, Victor Cilincă
Secretar de redacție: Stela Iorga

Redactori: Saint-Simon Ajarescu, Dimitrie Lupu, Carmen Racoviță, A. G. Secară, Virgil Costiuc, Cristina Dobreanu, Alexandru Maria, Laurențiu Pascal

Grafică: Elena-Liliana Fluture

Tehnoredactare: Mădălina Gruia

Colaboratori: Maria Timuc, Simona Șerban - București, Ion Potolea - Târgu Mureș

Poezie: Virgil Costiuc (p.4), Sanda Panait (p.7), Speranța Miron – din volumul „Tandrețea tăcerii” (p.8), Cristian Petru Bălan – din volumul „Eros - Sonete” (p.22), Poeme selectate de pe cenaclul literar online „Noduri și Semne” (p. 24)

Proză: Dimitrie Lupu – Tu poți (p.5), Cristina Dobreanu – Tribut lui Jo (p.14), Viorica Marica Hagianu – Asigurații (p.17), Viorel Darie – fragment din romanul ”Adoris și Kromia” (p.19)

Eseu: Tadeu Bogdănoiu – Basarabia din noi (I) (p.6), Nicoleta Onofrei – Perspectiva creștină în opera lui Dostoievski (p.15), Petre Rău – De vorbă cu mine (p.21)

Eveniment: Nicoleta Monica Spulber - Biblioteca V.A. Urechia, Salon Literar (p.3), Elena-Liliana Fluture – Biblioteca V.A. Urechia – o biserică a literelor (p.13)

Cărți: Valeriu Valegvi - O privire asupra noilor apariții editoriale (p.12)

Meridiane: Violeta Ionescu - Unde este, la Freiburg, casa lui Martin Heidegger? (Note de călătorie în Germania) (p.9)

Opinii: Neculai I. Staicu-Buciumeni – Generație de sacrificiu (p.11)

Diverse: Paul Sânpetru – O carte – un premiu (p.10), Speranța Miron – Laudație (p.18), Omar Khayyam - Catrene (p.20), Redacția – Stiați că? (p.23), Redacția - Cărți sosite la redacție (p.23)

Cronică de cenaclu: Cronici Cenaclul “Noduri și Semne”, octombrie, 2009 (p.25)

Grafică:

Coperta I: Iurie Matei – Liberul arbitru

Coperta a III-a: Din activitatea cenaclului “Noduri și Semne”

Coperta a IV-a și Interior: Elena-Liliana Fluture

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul
www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: InfoRapArt

Email: boema@inforapart.ro,
inforapart@yahoo.com

Telefon: **0236 411190, 0745 324472**

ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis, Bloc
Cristal, Sc. 2, Ap. 4, Galați, 800010

În numele libertății absolute de exprimare, autorii
răspund în mod direct de conținutul materialelor
publicate.

Literatură și Artă

www.boema.inforapart.ro

Biblioteca V. A. Urechia

Salonul Literar

12 noiembrie 2009

Aniversarea a 119 ani de la înființarea Bibliotecii V. A. Urechia din Galați a fost celebrată prin debutul Editurii Axis Libri, în data de 12 noiembrie 2009, în ornamentata sală M. Eminescu din sediul instituției. Cu acest prilej, în cadrul Salonului Literar "Axis Libri", susținut de Biblioteca V. A. Urechia în fiecare zi de joi, a avut loc lansarea a nu mai puțin de trei cărți.

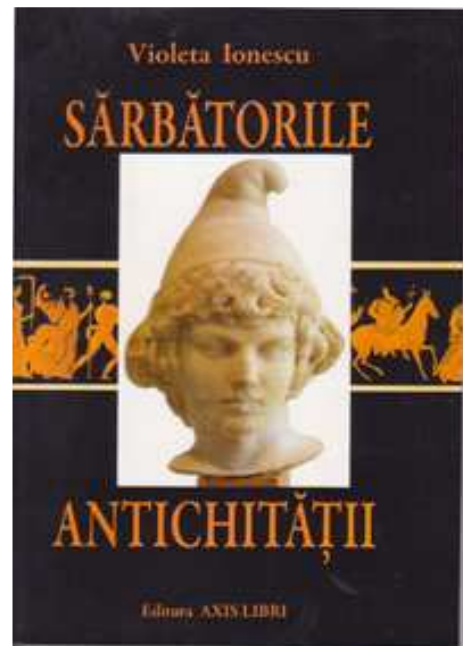
Astfel, după mai bine de 11 ani de lipsă, a prins viață Buletinul Fundației Urechia, cu numărul 10. În același cadru prielnic și-a făcut apariția cartea "Oameni în memoria Galațiului", o colecție de personalități culturale ale județului Galați, personalități aniversate pe parcursul anului 2008. Această carte a prins viață datorită unei munci sânguincioase de cercetare și documentare a unui larg colectiv al bibliotecii V. A. Urechia, colectiv menționat cu acest prilej și răsplătit cu aplauze și mulțumiri pentru efortul depus.

Această serie a cărții (pentru că am fost anunțați că experimentul va continua) constituie o colecție de 29 de oameni de seamă ai Galațiului, printre care amintim pe: Smaranda Brăescu, Dimitrie Cuclin, Dumitru Moțoc, Gheorghe Zane, Ludovic Feldman, Anghel Rugină, Victor Papilian, George Ivașcu, Tudor Pamfile, Ion Țarălungă, Costache Conachi, Constantin Levaditi ș.a.

La aceeași editură Axis Libri a văzut lumina tiparului și cartea scriitoarei gălățene Violeta Ionescu, intitulată "Sărbătorile Antichității". Cartea a constituit cea de-a treia lansare a seriei. Despre conținutul ei ne-a vorbit chiar autoarea, destăinuindu-ne că "în această carte este vorba despre pace, pacea veselă a anticilor, stabilită de sărbători".

Conform mărturiei autoarei, la documentarea lucrării a contribuit și istoricul Lucian Zeev Herșovici, de la Biblioteca Centrală din Ierusalim, care a trimis cu acest prilej o scrisoare primită și lecturată de ziaristul Victor Cilincă de la cotidianul local "Viața liberă".

Cartea a fost apreciată de toți cei prezenți, dintre care amintim pe scriitorii Paul Sânpetru, Ion Avram, Speranța Miron, Petre Rău, Dan Plăeșu, Victor Cilincă, profesorii Ivan Ivlampie, Vasile Savin și Nicoleta Crângan, părintele Eugen Drăgoi, Vasile Lepădatu ș.a.

În particular, doctorul anestezist și scriitorul Nicolae Bacalbașa, cel care administrează în prezent, politic, o parte a direcției în care se îndreaptă cultura gălățeană, a apreciat cartea ca fiind "în vârful galei", ceea ce îi asigură statutul că ar putea fi citită cu interes atât în țară cât și la Paris. Ca de obicei, moderatorul evenimentului a fost profesorul și scriitorul Teodor Parapiru care a comparat conceptul de sărbătoare cu ideea de aspirație spre spiritualul în care arta își găsește rădăcinile. Tot domnia sa a apreciat și faptul că autoarea cărții, Violeta Ionescu, este "o doamnă cu mers de scriitor adevărat".

Nicoleta Monica SPULBER

Virgil COSTIUC

întrebările unui fost pelerin

pășea
 pași mici cuprinși pe ochiuri de plauri
 o gheață subțire
 visând scorburi cu păsări cioplite
 avea la ureche o scoică răsucită
 felii de timpane pești trași pe sârmă
 asculta cum trupul se deșiră ca o strună
 fantomele unor buchete de flori
 clipoceau un tren în gară
 semaforul
 liber la compartimentele din piatră
 mucegăiau faraoni cu bandaje până departe
 din nord veneau întrebări
 tobe mari și clape de pian
 înmugurea geamul înghețat
 o întrebare cocârjată
 picătura poleită de absențe
 o mecanică uitată
am fost acolo și acolo până spre dincolo
 mergea printre case pe străzi părăsite târziu
 întrebările creșteau cu o mână răsucite-n ureche
 prin ramificațiile venelor
 rădăcinile veneau de afară
 treceau crengile copacului printr-un inel
 smulgându-i frunzele
 copacul era tăiat în felii
 pe cercurile vieții alerga acul unui pin
 în planul rotirii
 creștea sonor copacul printr-un geam spart
 fructe se desfăceau în două legate de-un fir
 vântul cobora scările de i se vedeau pulpele
 noduri de frânghii de papură verde
 se închidea câte un ochi la fântână
 fundul curții se umplea de bobocii vietăților
am fost acolo și acolo...
 capul unui mistreț lipit de un zid
 săgeților se înfig
 într-un covor roșu
 repeta un răspuns
am fost acolo și dincolo
 pășind cu degetul
 pe nasturii unei cămăși

ascultând sunete ce cutremură

mă dor genunchii
 de frunze galbene
 se uită trupul la glezne
 buboaiile se sparg ca niște ferestre
 se aruncă o lampă cu gaz
 în oglindă soarele nu mai trece de copac
 a venit rândul fierului de călcat
 jaru-i stins miroase a sare evaporată
 hainele stau agățate de mustățile lui Dali
 capacul cu dinții de crocodil
 mușcă de coadă fluviul cu pești
 șuieră vântul
 parâmele se învârtesc
 amestecând țărnul cu arbori desperecheați
 orăcăie broaștele cu talere în loc de urechi
 tropăie pe-o emisferă agitând sulițe
 schelete de pești stau tocmai la vârf
 înecați într-un cer de bumbac
 plouă cu limbi de meduze
 bojoci din plămâni horcăie tainice intrări
 aceste tărâmurii
 unu doi
 sunt sătul mamă de atâta număr
 dă-i abacul lui tata
 să-și numere dinții
 șirag de mărgel pe umerii tăi
 a pus vreodată capul pe sânii tăi
 să-ți netezească trupul să-l rotunjească
 în mâini
 eu așa aș fi făcut în locul lui
 apoi plecam la război
 chiar dacă nu se inventase nici unul
 incestuos o lama ascuțită
 o răsuceam pe la spate
 să-mi fie dor de spaima cea mai apropiată
 totul se cumpără la iarmaroc (haine și măști,
 falusuri, ochelari prin fantele cărora se vede
 transpirând sexul în erecție)
 chiar dacă ești legat de mâini și picioare
 glasul sângelui sună ca al unui animal
 la o adiere de vânt cumpăna scârțâie
 scâncește câinele
 în lanțul înfășurat la capăt pe o rolă de lemn
 zornăie în fântână
 nu știi dacă hămăitul vine din partea ailaltă
 sau din rădăcina contorsionată în adânc

Dimitrie LUPU

Tu poți

Ședea în fotoliul jos și privea pe fereastră. Sau poate nu privea pe fereastră. Poate nici nu era conștient că fereastra se află în fața lui. Afară se însera. Afară toamna îi ucidea încet grădina. Grădinii părea că-i place să fie ucisă încet. Emană un fir abia sesizabil de liniște dulce-amăruie..

Pe podea se ivi o umbră; o pată întunecată sub formă de pasăre peste întunericul în coagulare încă. Se alcătui încet, accentuându-și conturul și întunecimea. Asta dură ceva timp. Apoi se ivi și o pană, mirată parcă. Leși din covor, înfrângând rezistența acestuia. Apoi alta, și alta, până formară o aripă. Luci și un ochi. O picătură neastâmpărată de mercur, pe un petec de catifea aproape neagră.

Omul întinse mâna ca și când ar fi primit fără prea mult entuziasm un dar. Pasărea - un graur, poate, după colorit și mărime - piui stins, alintat cumva și sări sprintenă, fără efort vizibil. Se culcuși în palmă, acoperindu-i-o. Prin penele mărunte de pe pântec, omul îi simți răceala minerală. Atunci ușa se dădu ca de la sine în lături, descoperind în perspectiva spațiului o siluetă puțină, vizibil fragilă când păși peste prag. Vizitatorul putea fi luat drept un copil de școală elementară, cu oase subțiri, în creștere, însă omul știa că nu așa stăteau lucrurile.

- Bună seara se spune, nu? zise, cu voce clară și melodioasă, ființa aceea mărunță la trup.

În hol întunericul părea mai dens decât în cameră.

- Închide ușa, te rog, spuse omul, fără a-și privi oaspetele. La vârsta mea, curentul poate fi un neajuns de luat în seamă...

Acela îi făcu pe plac, apoi înaintă doi-trei pași spre mijlocul încăperii. Părea că își studiază din spate amfitrionul:

- Am ales această formă pentru a-ți mulțumi, spuse venind spre fereastră, așezându-se în rama ei. Arată cu bărbia spre pasărea neagră: Am constatat că iubești cu prioritate păsările, și ne-am gândit că... instrumentul magic, visat de ai tăi...

În palma relaxată, pasărea părea moartă, pietrificată.

- Iubesc ideea de zbor, întrupată în pasăre.
- Asta e altceva. Cu totul altceva.

- Pentru tine poate fi altceva; tu nu înțelegi ce-i zborul; confunzi ideea de zbor cu aceea de deplasare.

- Credem că darul nostru se armonizează cu întâia ta aspirație.

- Da, admise omul. Și adăugă, după o scurtă pauză: Minunea aripii vii nu poate fi întrecută de nimic.

- Nu vrei tinerețe? Printre ai tăi aceasta e o dorință foarte frecventă.

- Îmi place părul meu alb și-mi plac și ridurile mele; nu te mai osteni degeaba.

- Nu te-ai gândit la un dar mai înalt: previziune, vindecare...

- La ce mi-ar trebui?

- La ce-ți trebuie știința noastră?

- E prima întrebare stupidă din partea ta. Doar nu te-ai molipsit de la mine?

- În schimb, tu te-ai molipsit de la mine.

Omul râse tăcut. Mai mult ochii lui râdeau, adunând puțină lumină a nopții în pupile. Afară, copacii, gardurile, zidurile deveniseră negre de-a binelea, iar cerul și stelele nu se vedeau din fotoliu.

- Ei, cum rămâne? întrebă ființa mărunță. Refuzi darul?

- Mi-l târguiesc, răspune șăgalnic omul.

- Dar știi că nu-ți putem dărui ceea ce ne ceri. Fii înțelegător, te rog!

- Ați venit la mine și mi-ați cerut. V-am dat. Acum este rândul meu să cer. Dacă puteți, bine; dacă nu, nu-i nici o supărare. Nu la schimb v-am dărui eu.

- Știința noastră s-ar putea să nu încapă într-o lume cu numai trei dimensiuni.

- Patru! Patru! corectă grijuliu omul.

- Știi foarte bine la ce mă refer.

- Dar știi și că puteți să ne ajutați să le descoperim pe toate și să le folosim.

desen de Elena Liliana Fluture

Tadeu Bogdănoiu

Basarabia din noi (I)

Acest serial s-ar mai fi putut numi „Basarabia românului simplu” (sau chiar „Basarabia românului care se complică”), „Scrisori din Basarabia către Basarabia” ori (pretențios) „Ontologia Basarabiei” sau „Microeseuri despre milioane de Români” sau „(Nici) Români nu cred în lacrimi”. Ori, de ce nu?, „Basarabia între Occident și Occident”.

Oricum ai lua-o, este un subiect de care ești îndrăgostit sau nu. De care îți pasă sau nu. Ca de o femeie frumoasă dintr-o poveste de demult la care imaginarul popular (european, instituționalizat ori ba) ori ideologic (de stânga, de dreapta, de mijloc și așa mai departe) degrabă s-ar grăbi să o scape de mâna flăcăului regățean, acum cam fără influență și cu cârje ori din gheara prințului slav, astăzi rătăcit printr-un Paris deloc decadent, într-un Israel iudaico-ruso-românesc (și palestinian, evident) dar și printr-o Siberie care ar putea deveni un adevărat buric al Pământului, pardon, al energiei de care depinde viitoarea omenire. Deși, spune un om de știință, Martin Rees, astronom și profesor de cosmologie și astrofizică la Cambridge: „Aș dori să-i fac pe oameni mai conștienți de durata colosală a viitorului – viitorul planetei și al vieții în sine. Majoritatea celor educați știu că suntem rezultatul a aproape 4 miliarde de ani de selecție darwinistă, dar mulți preferă să considere că am reprezenta chiar o culme. Însă soarele nostru nu a ajuns nici la jumătatea vârstei lui. Nu noi, oamenii, vom fi spectatori la decesul solar, peste 6 miliarde de ani. Ci creaturile de atunci, la fel de deosebite de noi pe cât ne deosebim noi de bacterii și de amibe”.

Dar până atunci... Ce se mai întâmplă în Moldova dintre Prut și Nistru? Din punct de vedere cultural, social, economic și nu numai!? Ultima oră:

„Parlamentul de la Chișinău nu a reușit să aleagă, marți, (n.n. 10 noiembrie 2009) șeful statului, deoarece unicul candidat la această funcție - cea a lui Marian Lupu - nu a însumat numărul necesar de voturi, transmite Agenția DECA-press.

Pentru Marian Lupu, care a fost avansat în calitate de candidat la funcția de șef al statului de Alianța pentru Integrare Europeană, au votat cei 53 de deputații ai majorității liberal-democrate. Pentru a fi ales, Lupu ar avea nevoie încă de cel puțin de opt voturi.

Fracțiunea comunistă, care deține 48 de mandate în Parlament, a boicotat alegerile președintelui.

Turul doi de scrutin pentru alegerea șeful statului va fi organizat cel mai probabil în luna decembrie.”

Cum s-a ajuns aici? S-o luăm de la paș'opt? Pardon, 1812? Sau din secolul al XIV-lea? Câteodată vom ajunge până acolo, în negura timpurilor... Uneori citind anumite manuale școlare care au fost proiectate să slujească orice altceva, dar numai Adevărul nu... Alteori, lucrări „serioase” de istorie, scrise în limba moldovenească, cu caractere latine... Vom frunzări presa, vom naviga pe internet... Vom ajunge, cine știe, prin arhive... Ca iubitor (și de înțelepciune) și profesor de istorie voi fi întrucâtva de acord cu Th.Mommsen, amendând declarația sa: nu-l voi iubi pe diavol, dar îi voi asculta mărturia. Și vom încerca să fim prietenii Adevărului, fără ură și părtinire în aceste eseuri care nu vor fi altceva decât o fenomenologie... aproximativă. Precizăm însă că în aceste pagini de revistă, așa cum s-a mai și întâmplat, nu vor fi numai texte semnate de subsemnatul... Este, repet, o fenomenologie a unei iubiri inexplicabile, ca orice iubire autentică.

(fragment adaptat din volumul în pregătire „Basarabia crede în lacrimi” - titlu provizoriu)

Sanda PANAIT

Amintire

Mi-am întors anii
Pe toate părțile,
Focurile clipelor arse -
Încă mocneau.
Mirosea frumos, a piele încinsă
De ore rostogolite
În paturi păgâne,
A hoarde de râsuri
Prin jgheaburi de sânge...!!!

Aniversare

Ca un sânge cuminte
Care se-ntoarce mereu la inimă,
Cu dinții de crengi cu care mușcă parcă din cer,
Cu privirile încețoșate de ploile
Ce ling crizantemele până la ultima suflare
Se-ntoarce Octombrie.
Când îl zăresc, gonind peste colinele înecate-n
orizont

Nu mi se pare deloc tânăr.
Are mereu o cocoașă de clopote
Ce bat continuu încercând să alunge
Ceasurile în pântecul cărora s-au strecurat.
Tot de atâtea ori,
După ce-l voi fi văzut depărtându-se
Inevitabil -
Simt o greutate în plus,
Și nu-s ploile lui,
Ci cocoașa de clopote cu care mă înzestreză.

Dumnezeul din palmă

În palma mâinii acestea abstracte
Transpirând a miros de cerneală
A fiecărui poem
Stă pitit un gând al lui Dumnezeu.
Gândul din palma întredeschisă
Din care ies vise ca o splendoare tăcută
Și curg mereu înecând uneori dimineți
nenăscute
Gândul acesta care stă ascuns
Cum stă ascunsă-n într-o fiară blândețea,
Sunt chiar EU.

Cine?

Imaginea verbului care imaginează
Mă urmărește adesea
Ca trena propriei umbre.
Deseori mă aleargă poezia
Dar verbul meu șchiop
Nu poate construi decât
Un joc periculos
Ca jocul unui fum de țigară

Uneori ia forma unei împotriviri
Ca și cum cineva ține hățurile verbelor
A dimensiunilor frumosului și splendorii.

Întrebări aleargă pe câmpul memoriei
Ca niște herghelii de mustangi.

Tango-n apus

Pluteam -
Pășind mi se părea că-mi trag picioarele
Dintr-un vas
Plin de viermi care se arcuiiau peste ele
Ca-ntr-o pădure în care copacii,
Se cațără unii pe alții rupându-se parcă programat
O recunoaștere a impermanenței
O certificare a tranzitoriului vieții.

Pluteam -
Într-un dans ce trece dincolo de individ
Într-o imagine mereu la fel dar niciodată identică
Precum argentiniana amintire a unei dimineți.

Pluteam -
Lăsându-mă ușor ca-ntr-o oboseală senzuală de
tango

Peste glezna apusului.

Contemplându-l
Ne complăceam temporar în tremurul ușor
Ca briza unui regret...

Lux

Cum să mai pot deveni mofturos în zilele astea?
Și să locuiesc în sângele meu e un lux.
Uneori simt că mă deranjez,
Mai sunt în jurul meu desigur vene flămânde
Care râvnesc la el
Sau poate la mine?
Mă simt ca un borfaș care-și fură singur bucuriile.

Ochii nu-mi spun chiar totul...

Speranța MIRON

(din volumul Tandrețea tăcerii)

Poetul

Un dor, o stea, o greșeală,
Un vânt cernut de tristeți,
Lacrimă-mbrăcată de gală
În fața unei Dimineți!

Glonț în aripă

Un gând, un vis, o rază,
Cearcănul unei clipe,
Durerea din somn care-i trează
E ca un glonț în aripă!

Trunchiul lui Christ

Zorii de zi m-au găsit într-o noapte
Îngenunchiată de frigul din șoapte.
Pe scara din alb se află o poartă
Crinul cel verde stă și așteaptă.
Albastrele raze cad peste ploi.
Mierea părăsește albina din roi,
O mână bătrână, pe ram, se aprinde,
Lumina ce arde este merinde.
Icoanele toate cad în genunchi,
Zorii de zi fac din noaptea mea trunchi
De zarzăr, nuc și cais
Și crengile mele parcă-s Crucea lui Christ!

Fântâni de lumini

Moșii și strămoșii mei
Au purtat pe mâini
Fântâni
De Lumini,
Pe care le-au frământat
Și au scos din ele
Pâini!

Întâlnire

Am întâlnit tăcerea într-o gară.
Era cuminte pe o bancă.
În mâini avea strigăte, parcă.
M-am așezat alături, lângă ea.
Tăcerea nici nu mă privea.
Am vrut să mă prezint,
Să-i spun ceva de mine...
Tăcerea strângea-n mâini suspine.
Am întrebat: sete nu-i este?
Tăcerea strângea-n mâini proteste.
Am întrebat: nu-i este cald?
Tăcerea în pumni a oftat.
N-am mai întrebat nimic.
Dar am rămas alături, lângă ea
S-aștept același tren
Ce nu venea...

Transsubstanțiere

Din miere de mi-ar fi secunda
Probabil că aș înflori,
Iar spicul cel de grâu din mine
Cu siguranță s-ar pâini.

I-am zis...

I-am zis strigătului măr
Și albastrului nisip,
I-am zis cerului mărgean
Și pe casă-am scris: zidit.
De la ploaie am furat fulgerul
Și l-am ascuns,
Din polen mi-am luat
Verdele cu care-am plâns.
Pe albină am rugat-o să mă ia cu ea în
floare,
Iar din steaua cea căruntă
Mi-am făcut plete de Soare.
I-am zis strigătului măr
Când cerul era de vis,
Albului i-am pus petale
Dintr-un ochi ce s-a închis.

Violeta IONESCU

Note de călătorie în Germania

Unde este, la Freiburg, casa lui Martin Heidegger?

În primăvara lui 2001 căutam, la Freiburg im Breisgau, casa lui Martin Heidegger. Știam că trebuie să fie acolo. Dar unde? A fost destul de greu să aflui, căci gânditorul, ca și profetul, nu e iubit în patria sa! Astăzi, dacă întrebi, aproape nimeni nu știe unde a locuit în Freiburg, cu numai 25 de ani în urmă, poate cel mai mare filozof al lumii contemporane.

Unii freiburghezi, și nu numai ei, au o reacție adversă la Heidegger. Și asta fiindcă ei nu uită că, sub nașiți, în timp ce Jaspers, fidel propriilor sale convingeri, a renunțat la catedra de filozofie pe care o ocupase la universitatea din Heidelberg, pe când Heidegger a continuat să servească – e drept, pentru o scurtă vreme - regimul, în dubla sa funcție de profesor și de rector.

“Cel ce se încumetă să pășească pe drumul care duce către sălășluirea în ce e mai vechi în vechi, se va supune necesității de a fi înțeles mai târziu, altfel decât i s-a părut lui însuși că se înțelege pe sine” - scria în 1967, la Freiburg im Breisgau, Marin Heidegger, în prefața la “Repere pe drumul gândirii”. Știa?

El, care opta ca Eul să trăiască pe deplin experiența vieții, să nu renunțe la nici una din posibilitățile existențiale, mobilizând toate forțele și capacitățile ce sălășluiesc în sine, a dorit oare, prin ceea ce astăzi este motivul denigrării sale, să-și întrezească experiența? (supoziție avansată de Radu Enescu, în prefața la “Timp și Ființă”, Ed. Jurnalul literar, 1995 - demnă de luat aminte).

În 1928, la un an după apariția lucrării de referință a lui Heidegger, “Ființă și timp”, Husserl l-a propus drept succesor al său la conducerea catedrei de filozofie a Universității din Freiburg. La 39 de ani, Heidegger, care predase cinci ani filozofia la Marburg, devine astfel profesor titular la Universitatea din Freiburg, unde fusese student, asistent și docent. Pentru cine nu știe ce înseamnă Universitatea din Freiburg (astăzi, cu peste 25.000 de studenți), amintim că pe băncile ei au învățat

înalți funcționari imperiali, personalități notabile. A fost fondată în 1457 și deschisă solemn în 1460, de arhiducele Albrecht IV și de soția sa Mechtildis. Aici, Gregor Reisch a redactat “Margarita Philosophica” - una din cele mai importante enciclopedii de la sfârșitul Evului Mediu.

Într-o astfel de atmosferă spirituală, Heidegger a experimentat mai departe “existândul” și a elaborat, la rândul său, idei epocale. Prelegerea inaugurală, “Ce este metafizica?”, a avut un răsunset imens. A fost imediat tradusă în franceză, japoneză, italiană, spaniolă, portugheză, engleză și turcă. Traducerea în limba română s-a făcut cu acordul personal al autorului, în 1942, de către Walter Biemel și Alexandru Dragomir, doctoranzi pe atunci la Freiburg. Din păcate, exemplarul tradus și dat spre publicare editurii “Casa Școalelor”, a dispărut în urma unui bombardament. Dar un altul, aflat în posesia lui Biemel, a apărut în 1959, la Paris.

La un an după stingerea din viață a lui Martin Heidegger (26 mai 1976), în aula Universității din Freiburg a avut loc o ședință comemorativă, în prezența celor doi fii ai filozofului și a unei alese asistențe. Au vorbit: Verner Max, succesorul lui Heidegger la catedră, H.G. Gadamer, cel mai strălucit elev al acestuia și C.F. von Weizsacker, mare fizician și om de cultură, prieten al filozofului (cuvântări publicate la München, un an mai târziu). “Uimitoare, în aceste cuvântări, nu este - spune Constantin Noica - rezerva față de gândirea lui Heidegger, ci lipsa, parcă deliberată, a oricărei perspective istorice, reținerea de a-i găsi lui Heidegger un loc în istoria filozofiei germane, cu atât mai mult în istoria gândirii universale... deși el a dominat de la distanță tot ce era gândire originală și pe care nu-l întrece ca ecou decât gândirea de inspirație hegeliană. O regretabilă prudență în lumea germană de astăzi...”

Grație bunăvoinței gazdelor mele – reputatul scriitor și doctor în medicină Crișan V. Mușețeanu (dispărut între timp dintre noi - Dumnezeu să-l odihnească în pace!) și soția sa Utha Mușețeanu, cărora le port o recunoștință veșnică - am putut afla atunci, în sfârșit, o stradă și un număr: **Rotebuchweg 47.**

M-au însoțit și am ajuns, cu emoție, pe străduțele înguste, până în dreptul casei pe care, ne-am uitat bine, nu se afla nici o plăcuță comemorativă. În orașul care nu uită nimic, Heidegger nu are nici un semn al trecerii sale! “Ființa și Timpul” par a fi aici, ca și în opera sa, la fel de abstracte.

Am dat la o parte porțița întredeschisă a grădinii. Am privit casa îndelung. Nici o mișcare. Totuși, un imobil extrem de bine îngrijit, cu o splendidă grădină de flori în față, cu pereții albi și lemnul ferestrelor și al ușii bine lăcuit. De cârligul

(continuare în pag. 10)

unei fereaste deschise atârna o haină bărbătească, la aerisit. Am bătut, am sunat. Nimeni. În casa, care nu părea a fi nelocuită, domnea o liniște cumplită. Deasupra ușii ne-a atras atenția un citat scris cu litere negre, îngroșate:

„BEHUTE DEIN HERTZ MIT ALLEM FLEISS DENN DARAUS GENET DAS LEBEN”
 („Cu grijă inima să ți-o păzești / Că doar dintr-însa viața izvorăște”)

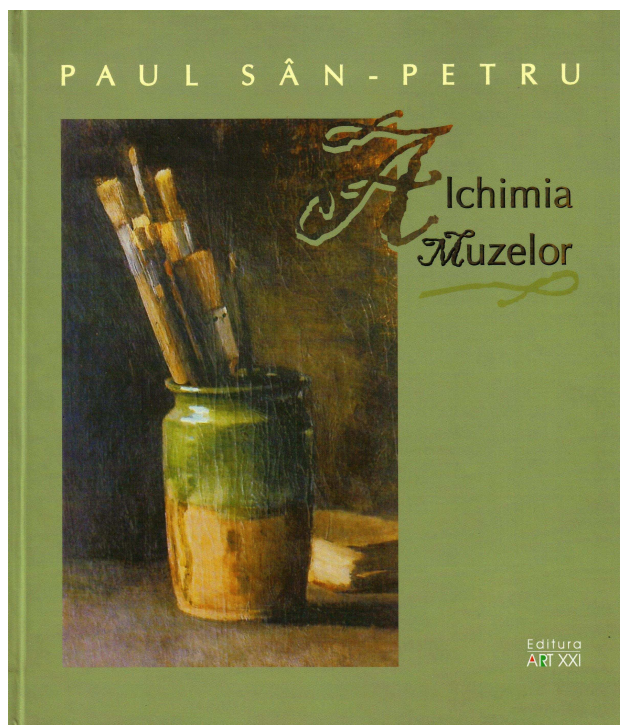
Sună ca un testament. Dacă mai aveam dubii, acum am fost siguri că aceea era casa pe care o căutam. Și chiar dacă nu am găsit o casă memorială „Martin Heidegger”, deschisă oricărui turist bine intenționat, credem că există destui tineri, studenți, sau nu, la Facultatea de Filozofie a Universității din Freiburg, care vor înțelege că adevărata cultură este un „principiu unificator”, locul privilegiat al „legislației rațiunii” în care funcționează atributele unificatoare ale rațiunii, în genere.

Într-adevăr, la Freiburg, casa lui Heidegger nu are plăcuță comemorativă. Heidegger are însă, în fiecare bibliotecă a lumii.

desen de Elena Liliana Fluture

O CARTE – UN PREMIU

**Neculai I. STAIUCU-
BUCIUMENI**

Generație de sacrificiu

Am terminat Liceul Militar „Nicolae Filipescu” de la Mănăstirea Dealu în iunie 1940, plin de vise și planuri de viitor, hotărât să mă fac inginer constructor, să înalț case mari și frumoase, și pentru cei necăjiți, căci și ei erau oameni, nu numai pentru cei bogați, cu averi mari - Dumnezeu știe cum agonisite!, dar a venit săptămâna roșie - 28.05-05.07.1940 - și a trebuit să răspundem, întreaga promoție, ba chiar o mare parte a tineretului din țară, la chemarea patriei. Ne-am hotărât să ne ducem la școlile militare de ofițeri, care își dublaseră numărul de locuri, spre a merge la bătălie, având sub comandă floarea tinereții satelor, pentru eliberarea teritoriilor samavolnic ocupate de URSS, Ungaria și Bulgaria care se repeziseră asupra României precum hoardele barbare din care proveniseră, în baza nedreptului pact Ribbentrop-Molotov - cârdășie contra naturii între două regimuri cu ideologii diametral opuse - spre a le readuce la patria mamă.

Leșiți ofițeri în mai 1942, am pornit cu toții spre regimentele la care fuseserăm repartizați și de acolo pe frontul de răsărit, unde acestea se aflau. Dacă erau încă în țară, din diferite motive, ne-am pregătit cu inima dăruită patriei și, mai devreme sau mai târziu, am plecat spre cumplita înclăștare de la Stalingrad, Cotul Donului, Caucauz și chiar încercuita Crimee. Sacrificiile promoției mele începuseră deja, primii căzuți la datorie fiind aviatori, apoi infanteriști și cavaleriști. Și dintre camarazii mei de la Școala de Ofițeri Artilerie Pitești au făcut suprema jertfă 30 de tunari. De la Dealu căzuseră deja aviatorul Gh. Marinescu, călărețul Duțescu Romeo, urmați mai târziu de infanteristul Popa N. Ioan și călărețul Jipescu N. Nicolae.

În Crimeea ne-am întâlnit numai la Reg. 20 Artilerie vreo 7 – 8 camarazi de promoție, din care ne-am întors în țară doar câțiva. Tribut amarnic de sânge a dat generația celui de-al doilea război mondial și pentru eliberarea Budapestei, precum și în Cehoslovacia. Cu unii dintre ei m-am întâlnit, încă în viață fiind, ca după câteva zile să aflu că nu mai erau.

Așa s-a întâmplat cu infanteristul Popa N. Ioan, cu cavaleristul Jipescu Nicolae și tunarul Samoilă Gheorghe, care în ziua de Buna Vestire mi-a spus că abia așteaptă să se întoarcă acasă, la soție și copil – avea o zgâtie foc de isteată, dar n-a mai avut parte să ajungă la el.

Sacrificiile generației din al doilea război mondial, însă, nu s-au oprit aici. Reveniți în patrie, au început epurările pe motive politice, iar dacă nu aveau de ce se lega, te băgau în urgența a 14-a, INADAPTABILI, dacă noii conduceri nu-i plăceau ochii tăi. De această epurare s-a ocupat Valter Roman / Neulender, numai la 20 august 1946 scoțând în jur de 7.000 cadre cu școală, demolând astfel armata regală română. Iar acum, puținii care au rămas în viață, nu reușim să obținem reparațiile morale și materiale, la fel ca și magistrați, diplomați, avocați, foștii arestați, sub motiv că nu sunt bani, cum au preținși toți miniștrii de finanțe de după revoluție. Bine că s-au găsit pentru buzunarele partizanilor lor politici, care au ieșit milionari ca ciupercile după ploaie.

Galați, 21 sept. 2009

desen de Elena Liliana Fluture

Valeriu VALEGI

O PRIVIRE ASUPRA NOILOR APARIȚII EDITORIALE

PATOSUL CONFESIUNII

1. "Petale din a vieții floare; / un semn / că am trecut pe – aici. / Pe una vezi / încurajare, / pe alta / cât suntem de mici" (Citorului meu);

- "Aleargă fulgii de zăpadă / Și m-au atras în al lor joc; / În ochii mei ar vrea să vadă / Reaprinș al tinereții joc" (Dar).

Remarcată cu ani în urmă pentru talentul ei viguros poeta **Maria Izgherean** revine cu "**Corole cu parfum de nostalgie**" (Editura Nagard, Lugoj 2009 - 67 pag. preț neprecizat), care aduce în mod evident un plus de valoare.

Poeta a trecut deja peste un anumit schematism, lansându-se ferm pe traiectoria zbuciumului latent.

Versurile sunt scurte (arar aventurându-se pe toată lățimea unei pagini), precise și disciplinate de un patos al confesiunii.

Există un Ce de sorginte romantică care înfrăgește fiecare zbatere a textului.

Unele fragmente ale acestuia par că descind direct dintr-un manifest politic ("Și ochii noștri", "Și-o facem...", "Atunci când diurnul se bifurcă") iar altele evocă ceva din miracolul biblic ("Dar", "A fericirii floare", "Doar din cer").

Aflată într-un moment fast, poeta Maria Izgherean poate zidi cu folos, seducându-și cititorii.

UN SALTIMBANC DANSÂND

2. Consecvent tipologiei lirice din precedentele sale cărți, poetul **Gheorghe Lupașcu** ne oferă în "**Baladin într-o fabulă**" (Editura Enos, Brăila, 2008 - 75 pag., preț neprecizat) un mănunchi de balade / fabule, transfigurate într-un feeric spectacol.

Astfel, acest saltimbanc, dansând într-o lumină de amiază cu firescul unui balerin profesionist, trece de la un ritm survolând adâncul ("**Valurile elixir / Crisalidele nadir ... / Lume lume / Nume nume ...**" - Baladă cu elixir) la un alt ritm furat de tumultul

cotidian ("**Îngrijitorul parcului zoo s-a accidentat / De piatra kilometrică a drumului ...**" - Fabulă cu vacarm; "**Râma este o specie de bibaur ... / O tai / O fragmentezi / Dar râma / Bibaurul / Continuă să aibă capete ...**" - Fabulă într-o parte).

Poetul nu-și drămuiește pofta de a scrie pentru cel uimit încă de înțelesul propriului trup ("**Nu știu cine ești / scafandru de carne și sânge / Al sufletului meu , /...Trup al meu , / Heghemon de puritate ...**" - De vorbă cu trupul meu) sau pentru cel ce dă sens existenței globale a pisicii ("**Cine trece prin invocația / Optului câinesc / Împletit pentru gâtul liric / Al pisicii, Va sfârși / Pe partea nevăzută a lunii ...**" - Spânzurătoarea pisicii)...

Cartea "Baladin într-o fabulă" devine astfel un pretext al emancipării cititorului (cu complicitatea autorului!) în fața frumosului plăsmuit din năvășele cuvinte.

Poetul Gheorghe Lupașcu adaugă o nouă filă cărții unice la care visează eroic.

POEM ÎN CHIP DE ELEGIE

3. "Să te tot aștept / iar tu / să vii mereu / fără să ajungi vreodată / e semnul că / nu ești din lumea aceasta.";

- "Tot întrebând pe unii și alții / despre mine / am ajuns / în sfârșit / la cele o mie de / neînțeleșuri."

Confrunțați, peste limita normalului, cu o avalanșă de nimicuri în ambalaj sofisticat, atunci când un poet afirmă simplu dar profund despre iubita sa astfel de lucruri, precum **Constantin Oancă** în "**Elegie pentru o sută de violoncelle**" (Editura Gr. T. Popa, UMF Iași, 2008 - 84 pag., preț neprecizat), începe să dea în clocot speranța că totuși se mai poate trăi în Poezie firesc și natural.

Poetul Constantin Oancă probează că sinceritatea însoțită de talent, conștientizat prin cultură și muncă, dau unui text puterea de document autentic al sufletului.

Cu evidente inflexiuni din "Cântarea cântărilor" ("**mai mare este / depărtarea din ochii tăi ...**"; "**Pentru țărma / care ești / eu am fost corabia ...**"; "**Frumoase sunt picioarele tale / pe nisipul serii ...**") textele se constituie într-un poem în chip de elegie.

Atent construit, acest poem copleșește prin prospețimea emoției, prin acuratețea curgerii gândului, cum și prin empatia creată în rândul cititorilor.

Cu această nouă apariție Constantin Oancă dovedește (în primul rând lui însuși!) că are amplitudinea unui poet adevărat.

Elena Liliana FLUTURE

Biblioteca V. A. Urechia - o biserică a literelor

Provocator proiectul „**Biblioteca: Tezaur cultural și informațional**” propus elevilor gălățeni în cadrul Zilelor Bibliotecii „V.A. Urechia” din Galați în perioada 9-15 noiembrie 2009. Acest concurs de lucrări care au fost prezentate pe suport electronic a înfierbântat tastele calculatoarelor iar mințile elevilor au pătruns repede în tainele cărților vechi, răsfoindu-le cu sfială, uitând pentru moment de calculator și trecând pragul bibliotecii bunicilor în căutarea obârșiei și măreției lui **Vasile Alexandrescu Urechia**.

În sala de lectură „Mihai Eminescu” de la etaj I, pe 11 noiembrie 2009, la orele 11, a sunat clopoțelul virtual, potolind voia bună ce se instalase cu tot alaiul ei tineresc. Și cum într-o școală “rege” este catalogul, profesorul Ilie Zanfir, directorul primitoarei biblioteci, a strigat prezența.

Au răspuns prompt și cu frumoase lucrări elevi ai Colegiului Național „Vasile Alecsandri”, Colegiului Tehnic „Dumitru Moțoc”, Școlii nr. 28 „Mihai Eminescu”, Școlii nr. 25 „Petru Rareș”, Școlii nr. 16 „Nicolae Bălcescu” și Școlii nr. 11 „Mihail Sadoveanu”.

Juriul și-a făcut datoria în timp ce elanul tineresc nu putea fi potolit de nici un cadru didactic care însoțea grupurile de elevi. Au prezentat fiecare cu entuziasm și aplomb lucrările. Însă partea cea mai grea a venit odată cu anunțarea premiilor. Liniștea a cuprins inimile tuturor, **V. A. Urechia** presăra în taină, în acele momente, o aură de căldură și lumină asupra bibliotecii care-i poartă numele. Lumina izvora din cărțile aranjate acolo cu rost de personalul instituției. Iar căldura se simțea deplină în strălucirea ochilor celor prezenți.

Soarele și ploaia din suflete răspândeau mari emoții celor prezenți. Ne aflăm într-o bibliotecă, cu sfială, ca într-o biserică, o biserică a literelor. O carte, luată în mână, pare a fi ușoară, dar în ea se află rugăciunea nerostită a celui care a scris-o. Răsfoind-o, cel mai adesea căutăm să aflăm rugăciunea aceea unică printre filele ei și, atunci când avem noroc, descoperim odată cu ea și simfonia luminii. Cărțile sunt aurul neamului care nu poate fi uitat sau neglijat de nimeni.

V. A. Urechia a fost descoperit de elevi ca personalitate marcantă a vremii, dar și ca donator inimitabil al bibliotecii sale personale, cuprinzând peste trei mii de volume, unui liceu din Galați, actualul Colegiu Național „Vasile Alecsandri”. **V. A. Urechia** a unit elevii și profesorii timp de câteva săptămâni.

În acele momente s-a scris o scurtă filă de istorie, cu lumină din călimara sufletelor, în inimile unor copii. Așa cum rugăciunea înalță către Dumnezeu sufletul, în “biserică literelor” cititorul este și va fi purtat pe aripile filelor de carte în imaculatul univers al neamului și înălțat de parfumul veacurilor trecute, îngenunchindu-l sublim pe covorul cunoașterii.

Să ne rugăm ca praful timpului să nu se aștearnă pe nicio carte și să n-o îngroape niciodată în uitarea tumultoasei vieți cotidiene.

Cristina DOBREANU

Tribut lui Jo

O muscă lipăie în urma de căldură de pe geam, soarele e tot acolo pentru ea și s-ar îneca în baia de lumină, de aia umbă bezmetică și bâzâie asurzitor, mai că ai plesni-o, mama ei de muscă și mama lui de soare, așa ai spune, Jo. Nu este nici o apă de trecut, nu, doar o apă în care să te scalzi o vreme și apoi să te usuci pe malul tău, așa zici tu, să tragi din țigară, să mai rupi un cântecel din chitară, așa e în firea lucrurilor, apele nu-s de trecut, înoți câteva brațe și mai mult nu, sunt prea reci în miezul lor, prea învârtite și riști să te pierzi, Jo. Și cine poate crede că iubind mori și ieși blând înotător pe malul vălurit ca o pădure și tu ca un om al înălțimilor, stăpânitorul bogăției, primul om.

Jo, tot cu tine oi începe, cu tine din mine, deci tot cu mine, căci te-am primit doar pentru a mă primi, unde oi fi acum și cum, nu știu, dar te găsesc mereu același, și mă așez din când în când pe marginea patului tău, cu genunchii în brațe, iar tu pe celălalt pat rupi un cântecel și nici nu știu ce cânti, Jo, căci eu trec apele înot, așa am învățat, și trec prin miezul lor negru, trec mereu să fiu prima femeie și cu ochii numai scânteii te duc și pe tine fără să știi, fără să mori, Jo, te iau de mână și te trec apa ca în vis. Trebuie trecută apa, Jo, ca să vă întâlniți ca prima pereche.

Dragă Jo, mă gândii la bâzâitul meu surd, ascuns în perdea, eram mereu acolo, așa am dorit, mi-am zis, fă-mă, Doamne, muscă, ultima, să-i fiu pe aproape, îl pot trece apa, îl pot învăța fără să știe, îl pot trage așa ca un copil pe un nene de mână și s-ar lăsa în voia mea, i-aș arăta malul inverzit, apa scundă, un pas și gata, uite, Jo, aproape că atingi țărmașul cu mâna, așa ti-aș fi spus, m-am rugat să te ascult, să pipăi aerul tău, să nu mă știi, să nu știi, ar fi fost prea mult și ce-i mult nu e de folos, e de nedus, ca un bulgăre ți-ar fi surpat umerii, i-ar fi ars, și n-ai mai fi fost si de n-ai mai fi fost, Jo, ce putea fi mai frumos? Să fi fost și tu numărât printre altele, paiul căzut, ultimul, primul.

Mai când să atingi țărmașul, de fiecare dată se atinge, să știi, te-ai întors, ți s-o fi părut prea mult și acum te bucuri de apa de la mal, e prietenoasă acolo, da, știu, îți înmoi câte un picior, delicat, ca o femeie. Și mă făcui iar muscă, Jo, dar geamurile tale nu mai

aveau perdele, în fereastra ta era cerul plin, și ce simplu ar fi fost, aș fi fost muscă toată viața pe acel geam, prinsă și eu de cer, fereastra de cer, eu de fereastră, același lucru, cine ar fi crezut altfel, cerul curgând până la tine în odaie, ar fi curs, să știi, dar renunțai, aveai călcătura grea, aerul brațelor tale m-ar fi strivit, și nu din iubire, Jo. Cerul îți umplea fereastra, ar fi curs tot pe podea, ca acea apă ar fi crescut, te-ar fi învins, și ai fi murit, Jo, și ce pas frumos ai fi avut apoi.

Eu tot copila, tu ce umăr mai încălzești? Oi fi trecut apa în lipsa mea? Prima oară nici nu ți-ai fi dat seama, poate nici a doua, nici a treia oară, așa ca atunci când mama ta îți cânta ceva vesel și trăgea de dintele clătinat, și tu nu știai, duceai mâna la gură, mai că te durea, mai că nu, și începeai să plângi oricum, căci ceva se întâmplase, închideai ochii și mama îți lua în degete dintele mort și-l trăgea, gata!, ai scăpat, așa de ușor e, Jo.

Murire, Jo, asta e, trebuie să mai lepezi o haină, ce să-i facem dacă am strâns atâtea, acum dă-o jos pe asta mai groasă, uite ce urâtă e și cum curge din ea, ai impresia că e precum coaja dulce a unui fruct, dar nu am ajuns noi la acea coajă, uite cercul de foc, ca la circ, săracele animale cum trec supuse prin foc, de am putea trece și noi la fel și să ieșim buni de îmbăiat, să hălăduim iară, mână-n mână ca primii oameni, și iar, Jo, îmi pare, iar trebuie să trecem prin cercul ăla, dacă vrei trec eu prima, numai să nu pleci, e bine să nu întârzi prea mult, așa nu doare prea tare, e ca și cum ai șfichiui cu degetul o flacăra, nu simți durerea decât mai apoi, te arde dar și o răcoare te alină. Hei, Jo, haide...

Lasă, Jo, o să fie data viitoare, data viitoare vei ști că deși se moare nu se moare.

Am crezut că sunt curajoasă, că nu mă sperie apa adâncă deși pare să mă învingă, mai dau și eu înapoi, dar Jo, știu că pot trece, dă-mi mâna să o încerc întâi, să văd cât e de rea, uf!, parcă arde de aici, aproape de mal, ce apă o fi asta, o fi una mai mare? Hai, nu e nevoie să fii nu știu ce înotător, nu contează, poate că e doar o apă din aia care te amăgește, le știu eu, îmbracă precum împăratul blana de urs să te întorcă din drum, dar vai, Jo, de cel ce nu-și știe împăratul și rămâne la urs, sigur apa asta e mai blândă decât toate, cum nici nu am întâlnit vreodată.

Jo, de acum poți să-mi dai drumul, pare să fie bine, mulțumesc, Jooooooooo!

Și cum de ai răsărit singur pe acel țărmaș și cum de eu încă trec din cerc în cerc până la tine? Și parcă ai fost mereu cu mine, Jo.

Nicoleta ONOFREI

Perspectiva creștină în opera lui Dostoievski

Dostoievski nu a fost măcinat decât de gânduri privitoare la om, raportându-se încontinuu la Dumnezeu. Nu există decât două posibilități: omul în Dumnezeu și omul în afara Lui Dumnezeu - dacă se mai poate numi om. Prin urmare îmi e imposibil să ocolesc problema omului în viziunea creștină, ocupând un rol atât de important în scrierile lui Dostoievski.

Antropologia creștină nu poate exista decât după principiul corespondenței cu chipul și asemănarea Lui Dumnezeu. După chip omul face parte din neamul dumnezeiesc și are ca scop sfințenia și nemurirea iar după asemănare „înseamnă asemănare după virtute”¹. Nici o altă ființă în afară de om nu este creatoare. Într-adevăr suntem creatori, dar asta nu înseamnă că avem putere nemărginită, și mai ales, cum putem crede că avem putere nemărginită asupra semenilor noștri sau asupra oricărei alte ființe. Puterea și superioritatea sunt dovedite în dorința de ocrotire. Teama, necunoașterea propriilor posibilități și limite și inferioritatea produc agresivitate și violență.

Chipul omului după chipul lui Dumnezeu are ca elemente:

- rațiunea, ca reflex al Firii inteligibile, care este forța conducătoare a sufletului omului;
- liberul arbitru, sau hotărârea și voința liberă, adică ceea ce este mai înalt și mai prețios în om²;
- dragostea care este expresia cea mai deplină a chipului lui Dumnezeu și a menținerii acestui chip³;
- suveran al lumii; autoritatea omului – chip al lui Dumnezeu se sprijină pe rațiune, pe liberul arbitru și pe dragoste.

„În afară de Dumnezeu, rațiunea se aseamănă cu animalul sau cu demonii, iar când se depărtează de natura sa, ea dorește ceea ce îi este străin”.⁴ Cât de bine redă acest fragment ideile diriguitoare ale creației scriitorului rus.

¹ Paul Evdokimov, *Ortodoxia*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, p. 92

² Paulin Lecca, *Frumosul divin în opera lui Dostoievski*, Editura Discipol, București, 1998, p.319

³ Idem

⁴ Paul Evdokimov, *Ortodoxia*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, p.100

Dostoievski ne ilustrează efectele alegerii unei căi sau a celeilalte prin destinul personajelor sale. În afară de Dumnezeu personajele se simt înstrăinate, acțiunile lor le înstrăinează și nu numai acțiunile ci și ideile, căci gândirea discursivă este deiformă, este multiplă iar adevărul este simplu, adevărul înțelepciunii inimii.

Orgoliul nemăsurat, cât și senzualitatea duc la desprinderea de Dumnezeu. Omul își supravaluează forțele, calcă pe urmele lui Lucifer, își spune că „totul e permis”, că poate lua locul divinității, că este Dumnezeu în măsura în care își manifestă liber voința. Voința liberă se manifestă prin crimă, sinucidere. Individul începe să se iubească pe sine însuși, să-și iubească forțele, potențele, neprețuind pe nimeni și nimic. Simțământul acut de înstrăinare pe care îl simte Raskolnikov după crimă e simțământul uciderii propriei persoane. Pierderea persoanei începe odată cu nepăsarea de tot ce înseamnă celălalt, când insul se lasă purtat de carnal sau de „suprauman”. Persoana, în accepțiune creștină, este pentru comuniune, după modelul Lui Dumnezeu, care este întreit în persoane. Raskolnikov nu mai dorește comuniunea, vrea singularul, excepționalul, nu vede în victimă decât o babă ce face degeaba umbră pământului și nu înțelege de ce nu are voie să o ucidă pe cămătăreasă. Începe să se idolatrizeze pe sine însuși și capacitățile sale. În schimb Sonia este opusul, este cea care desființează orice limitare egocentrică, jertfindu-se din dragoste pentru familia ei. A coborât în taințele inimii ei, unde l-a găsit pe Dumnezeu și simte că Dumnezeu e acolo, are încredere că o va iubi cum ea îl iubește pe El. „Iubirea plătește totul, răscumpără totul”⁵, dar e greu de înfăptuit, multe personaje sunt atrase de ideea iubirii, chiar iubesc umanitatea, dar cu cât iubesc mai mult umanitatea cu atât parcă le este mai greu să iubească oamenii în parte, oamenii sunt păcătoși, ascund lucruri hâde. Ivan, doamna Hohlakova se întreabă cum pot fi iubiți oamenii cu adevărat, când poate nu sunt recunoscători sau poate te și înjură, când au bube pline de puroi. Ivan pe de altă parte nici nu vrea să mai audă de iubire, de dreptatea de apoi, când copiii, cele mai delicate ființe de pe pământ sunt chinuite cu atâta plăcere de monștrii cu chip de om. Zosima o sfătuiește pe doamna Hohlakova să-și caute credința în dragostea activă dar aceasta este conștientă de neputințele și limitările ei, fiind sinceră și recunoscând că este un om care muncește pentru plată, pentru recompensă, iar faptul că cineva stă tot timpul lângă dânsa și îi stingherește libertatea ar putea să o facă să urască omul pe care, mai înainte, împinsă de cele mai bune simțăminte, l-a luat lângă dânsa să-i curețe rănilor, „nu poți iubi omul decât așa de la distanță”.

⁵ F. M. Dostoievski, *Frații Karamazov*, Editura Leda, 2005, București, p. 88

(continuare în pag. 16)

Prin căderea în păcat de la Începuturi, facultatea axiologică de apreciere a fost lovită. Raskolnikov nu își dă seama decât la sfârșit de ce nu avea voie să o ucidă pe bătrână, chiar așa rea și hoață cum era. Căderea a făcut loc răului, a provocat dedublarea și larghețea sufletului despre care vorbește Dmitri „Nu, sufletul omului este larg, mult prea larg, n-ar strica să fie puțin îngustat”⁶. Dmitri este atras de Dumnezeu, „Îl iubesc”- zice, dar nu are destulă forță de a lupta împotriva patimilor. Nu îl cheamă în sufletul său prin rugăciuni, căci „rugăciunea este unire” cu Dumnezeu, așa cum face Aleoșa, așa cum părintele Zosima îmbie credincioșii să o facă. Aleoșa caută liniștea care a venit și alte dăți odată cu rugăciunea. Rugăciunea, în antropologia creștină, are rolul apropierei de Dumnezeu, în care omul îl caută și este găsit de Dumnezeu. Este calea de comuniune, de întâlnire a celor doi poli. Și înainte de orice rugăciune, spun teologii, trebuie ca omul să se roage mai întâi ca Dumnezeu să i se descopere.

Omul e liber să aleagă, e liber să aleagă de bună voie pe Dumnezeu, orice bine dacă este impus cu forța nu mai este bine. Pentru ca binele să fie bine trebuie să fie urmarea unei deliberări. Libertatea nu este insuportabilă cum încearcă să ne convingă Marele Inchizitor, este o onoare, este un semn de respect pe care Dumnezeu ni-l dă, suntem aidoma Lui prin puterea de decizie. Voința este o funcție a naturii. Omul dacă renunță la voința proprie, se eliberează de orice constrângere care vine din sfera naturii, se realizează libertatea prin eliberarea de lumea individuală. Are puterea de a alege după chipul libertății dumnezeiești. Omul trebuie să descifreze în el însuși această prefigurare divină din el, încercând să re trăiască după modelul lui Hristos.

Mântuirea se produce în reconstituirea structurii adamice, vindecarea firii și restabilirea chipului lui Dumnezeu. Ispășirea păcatelor restabilește raporturile inițiale dintre om și har. Chipul conține viața intelectuală și cea duhovnicească, viața animală și cea a patimilor se supraadaogă. Poftele simțurilor înlănțuie sufletul și rup comuniunea cu Dumnezeu. Pofța trupestă, iuțea la mânie duc la robia sufletului. Feodor Pavlovici, Dmitri sunt două din personajele lui Dostoievski care se lasă mâna de aceste metehne, să le zicem, mecanic, cum ideile lui Raskolnikov pun stăpânire pe el și nu se mai poate împotrivi crimei. Dostoievski subliniază în nenumărate rânduri că personajele sale nu se mai pot împotrivi odată ce au început un lucru, totul este mecanic, mașinal „dacă n-ai cap îți sare în ajutor diavolul”!

⁶ Ibidem, p.

Sau dacă nu e vorba de ceva mașinal e vorba de îndoială în pofida faptului că îți se dau dovezi.

Pentru ca mântuirea să aiba loc trebuie ca cei doi poli să dorească uniunea, o conlucrare între har și liberul arbitru uman. Aleoșa, chiar dacă în el este ascuns același vierme care acționează și în frații lui, îl caută pe Dumnezeu și se retrage în mânăstire lângă părintele Zosima pentru a se lumina. Iubirea activă și lucrarea pentru căutarea Lui Dumnezeu, îl luminează pe credincios și restabilește asemănarea. Răul este împrăștiat, este complex, este misterul lui Stavroghin, al lui Ivan, sunt enigme de dezlegat, „Ivan e mut ca un mormânt”, e o „enigmă”. Divinul e simplu, iar la el se ajunge prin smerenie, umilință conștientă de propria păcătoșenie, dor și sete de iubire.

Pierderea persoanei este definitivă, odată ce s-a pășit pe drumul ce desparte omul de Dumnezeu, este atât de definitivă încât duce la extincție, omul nu mai găsește drumul spre el însuși decât dacă cere ajutor Lui Dumnezeu. Omul se despică în două, sau în trei sau în patru încât nu mai știe cine este și dă vina pe vreo parte din el, spunând că e atât de complicat, începe să se urască pe sine, se urăște atât de mult încât își dorește moartea, nu mai are nici un stâlp de susținere, doar dacă nu cumva își dă seama singur că nu-i cu puțință de trăit fără Dumnezeu și începe să-L caute. Uneori omul gândește prea mult, când în inima sa se află toate răspunsurile, căci acolo spun teologii creștini că se află Dumnezeu și acolo și liniștea. Trebuie doar ca omul să coboare în inima sa și îl va simți pe Dumnezeu.

Dostoievski propovăduiește iubirea, și încearcă să-și conducă personajele pe calea Lui Hristos, cu toate că și aceștia ca și oamenii din viața reală, ca și scriitorul poate, au momente de rătăcire iar drumul înapoi către Dumnezeu este sinuos. Unele personaje ajung să fie oameni din nou, altele au fost dintotdeauna iar altora nu le e dat să ajungă niciodată.

Creștinismului nu i se cade să se împace cu nedreptatea, nici s-o tolereze și nici să se răzbune. Răzbunarea nu este conformă cu viziunea creștină, cu modul și modelul propovăduit, mai degrabă rușinea sau moartea în locul violenței, căci crima dezbină, răul izolează, dar binele aduce laolaltă.

Viorica MARICA HAGIANU

ASIGURAȚII

Edward stă tolănit într-un fotoliu confortabil de ratan la umbra cireșului din grădină, privește amuzat cu ochii întredeschiși furnicile care urcă în șir indian pe scoarța brun cenușie a copacului. „Ce mici și harnice sunt, niște caraghioase” se gândește el mirat de tenacitatea furnicilor care se încăpățâneau să care frimituri mai mari decât ele. Marinela, soția lui, intră val vârtej în curte, trânteste poarta din fier forjat cu bogate ornamente orientale, strigă către tânăr care nici nu se clintește, se mulțumește să deschidă un ochi și să zâmbească.

- Bonjur, dragule! spune scurt către bărbat. Niște cretini înfumurați, niște escroci plini de aere care sfidează lumea, nu mai zic, niște incompetenți care nu știi să-și facă treaba! Este strigător la cer! mitraliază fata enervată.

- Bună, iubito! Stai jos, respiră, relaxează-te și mai ales nu te mai enerva pentru nimicuri, îi arată calm fotoliul de lângă el.

Tânăra se aruncă în fotoliu bosumflată, își trânteste poșeta scumpă pe jos, aceasta ricoșează din pavajul de piatră al aleii pe gazonul din apropiere.

- Auzi cretinul, crezând că sunt o fetișcană oarecare m-a sfidat pur și simplu! Să-ți povestesc, știi că am plecat de dimineață pe la galerie, să mai fac puțină ordine prin atelier, să văd cum mai merg lucrurile, fiind în apropiere de sediul ăstora cu asigurările m-am gândit să trec să-mi fac o asigurare de viață, doar știi de când amân, sunt mereu ocupată...

- Și agitată, zâmbește soțul ei, îi ia mâna și i-o sărută tandru.

Fata continuă netulburată de vorbele și gesturile de afecțiune ale soțului ei.

- În galerie erau câțiva vizitatori care priveau cu interes picturile, am schimbat câteva vorbe cu Daniela, mi-a spus că s-au vândut pânzele mele, așa că eram fericită, am urcat plină de elan muncitoresc la etaj, în atelier, aici o harababură totală, m-am apucat să fac puțină ordine printre pânze, materiale, tuburile de culori erau împrăștiate prin cele mai neobișnuite locuri, când pictez parcă sunt în transă, nu mai știi de mine, nu mai există timp și spațiu...

- Aiurita mea dragă! o complimentează soțul îngăduitor.

- Nici o aiurită, Edward, eram încântată de vânzarea tablourilor, fericită că munca mea este apreciată de oameni, toate mergeau strună, am stat trei sferturi de ceas în atelier după care am mers pe jos până la firma de asigurări, nu avea rost să iau mașina pentru 20 de metri, mai mare deranjul să mă urc și să mă cobor din ea, nu mai zic de locurile de parcare, știi și tu ce probleme sunt...

- Evident, ai făcut și tu câțiva pași pe jos, este o vreme superbă...

- Intru în clădirea din sticlă, ăștia stau ca într-un acvariu, dragă, salut politicoasă, două dudui scriau de zor la calculator nici nu au ridicat capul să mă privească, o cucoană grasă și șleampătă vorbea cu o clientă cu față de șoarece, erau intime, bârfeau de mama focului, aia bătrână mai pune și mâna la gură, știi gestul ăla idiot de țâță, chipurile să nu audă lumea ce vorbesc ele, mai era unul, un malac înalt și gras, într-un costum ce se vroia cu pretenții, o marfă contrafăcută, cu o brățară de aur foarte groasă ca zgarda câinelui și cu inele turcești, ghiuluri, te lovea damblaua dacă erai un om cu bun simț... pe ecusonul prins în piept scria Mihailu, numele ilustrului angajat, un încrezut, ăsta de care vreau să-ți povestesc, care stătea tolănit pe scaun, cu picioarele crăcănate, răsfirate unul la nord, altul la sud, zici că era la bar, la berăria de la el din cartier, nu la birou, dacă poți să-ți imaginezi nesimțirea ăluia.

- Marinela, scumpa mea, ce sensibilă ești...

Edward închide ochii și se bucură de razele soarelui filtrate de coroana bogată a cireșului, de frunzele ovale, dințate pe margini, cu fructele acestea globulare, în formă de inimă, de culoare roșu închis, buchețelele de cireșe erau o încântare vizuală și gustativă, o ascultă relaxat pe soția lui.

- Edi, te rog să nu mai glumești cu mine, sunt foarte supărată, malacul cu o indolență greu de descris mă întreabă ce vreau, eu îi spun că vreau să-mi fac o asigurare de viață, dar că doresc să vorbesc cu directoarea lor, știi tu, cu Pușa, iar ăsta îmi spune că este plecată pe teren și nu știe când revine. Deși nu m-a poftit nimeni să iau loc, mă așez resemnată pe un scaun, spunând că o aștept.

- Ai făcut foarte bine, oricum nu mai aveai nimic de făcut la acea oră...

- Am vrut să caut agenda în care aveam numărul de telefon al Pușei, dar am constatat că schimbasesm geanta și nu aveam decât câteva nimicuri prin ea, așa că am așteptat.

- Ți-am spus să nu-ți mai schimbi atât de des gețile, nu e practic, draga mea, mereu ești cu lucrurile împrăștiate, le rătăcești după care le cauți disperată dintr-o geantă în alta până la găsești.

- Nu e practic, recunosc, dar e estetic, trebuie să mă asortez cu hainele, Edi, dragule, nu pot să port accesoriile de altă culoare care nu este complementară și care strică armonia vestimentară.

(continuare în pag. 18)

- Individul mă studiază cu insolență de sus până jos și mă cântărește, evident nu sunt o persoană atractivă, în rochița mea de vară, fără bijuterii, știi că nu-mi place să le port când merg la atelier, mă deranjează când pictez, deși ador bijuteriile, venită pe jos, fără mașină, cretinul, se enervează ea din ce în ce mai tare rememorând amintirile acelei dimineți, nici nu se pricepe să „citească” oamenii, pupincuristul! Ceilalți angajați se desfășoară netulburați, unii bârfesc cu spor, alții lucrează cu lene.

Tânăra are o poziție rigidă, stă țeapănă în fotoliu, gest care trădează încordarea, povestește cu patimă, re trăiește cu intensitate frustrarea și nemulțumirea din acea dimineață.

- Parcă nu știi că așa se lucrează la noi în țară, dacă tot știai că mergi la firma de asigurări, trebuia să te îmbraci și tu bine, se amuză el, să-ți fi pus și tu câteva lăngoale din aur, să semnalizezi și tu, râde el, să se vadă că ești bogată, dar tu, cu fețișoara ta de copilă, cu rochița de mătase și fără mașină, mare greșeală iubito, o tachinează el, normal că nu te-a luat în seamă pupincuristul!

- Hai, Edule, nu fi rău, de ce râzi de mine? se alintă ea, e deja mai relaxată, calmul soțului ei, energia lui pozitivă o acaparează și pe ea.

- Pentru că ești adorabilă, draga mea!

- Știi că ai dreptate, sunt adorabilă, clipește ea cochet, să vezi fază! După aproximativ 10 minute de așteptare se aude glasul Pușei, care începe să dea ordine încă de la intrare, de...e mare șefă de trib, venise de pe teren ca o vijelie, toți angajații au intrat în sevraj, alergau harnici cu foi în mână de la un birou la altul, se animase, tot locul prinsese viață, deși cu câteva secunde înainte era o liniște și o plictiseală că te lua cu somn, parcă timpul stătea în loc, acum totul se puse în mișcare. Pușa mă vede și mă salută cu căldură „Bună ziua, stimată doamnă Donateli, bine ați venit pe la noi!”, mă îmbrățișează și mă sărută pe obraji, știi cum este ea drăguță și amabilă cu mine. Mihailu sare ca ars în picioare văzând această scenă, eu aproape că am tresărit datorită gestului brusc și energic al ăstuia. Pușa zice repezit către dobitoc, care pusese o față de slugoi „Ai primit-o bine pe doamna Donateli, a fost o conversație plăcută, ai servit-o cu un ceai, o cafea, câteva fursecuri?” Mihailu s-a repezit la dozatorul de apă, a smuls un pahar de plastic, timp în care Pușa i-a șoptit printre dinți „Servește-o cu cafea, dobitocule, și în ceașcă de porțelan”, după care s-a întors zâmbitoare către mine și m-a întrebat „V-ați hotărât să faceți asigurarea de viață la noi, d-nă Donateli?”, eu m-am ridicat și i-am spus scurt și răspicat „Așa intenționez, dar m-am răzgândit, rămâi cu bine Pușa”, m-am întors și am plecat, aceasta a rămas consternată, sigur a făcut o anchetă la sânge ca să afle motivul supărării mele.

- Mi se pare normal, o aprobă Edi.

- Așa că am plecat val vârtej de acolo!

- Micuța mea vijelie, râde Edward, ai pierdut timpul degeaba în dimineața asta, nu ți-ai făcut asigurarea și te-ai enervat teribil!

- Edi, nu fi rău, știu că tu mă înțelegi, se alintă ea.

Este deja relaxată, se așază confortabil în fotoliu, i-a povestit tot soțului ei care a funcționat pe post de paratrăsnet, s-a descărcat, iar acum zâmbește încântată de isprava ei.

Într-o lume mercantilă în care totul se zbate sub greutatea vițelului de aur, într-o lume în care și arta pare a fi circumscrisă unor determinări asfixiante, apariția pe meleag danubian a unei noi reviste literare, “Boema”, poate fi salutăată ca o evadare dintr-un năvod nefast cu exces de “plevușcă” ce se scutură dezordonat și calp cu intenția de virtuozitate. “Boema” presupune o nobilă și dezarmantă excludere a mediului exterior cu greoiul material baroc, un glonț de lumină care împușcă, din sordidul ostil de mansardă, năluca astrală și fascinantă a absolutului. O va atinge oare? O va fixa prin sublimare transfigurantă în imperiul valorilor incontestabile ale artei? Iată o întrebare dramatică!

“Boema” ne invită la reflecții, necondiționate însă de imediat, de conjuncturi, de antecedente pedestre, de politic și... de false candori!

AVE, AVE... BOEMA!

Speranța MIRON

Viorel DARIE

**Fragment din romanul
"Adoris și Kromia"
Cap. 37**

De îndată ce mulțimea norodului și a preoților se risipi pe la casele lor, seara, la lăsarea întunericului, Piratos rămase însingurat printre coloanele și altarele întunecate ale templului, căindu-se amarnic, zi de zi, implorând în chip sfâșietor iertarea păcatelor. Iar căința lui era atât de sinceră, că de-ar fi avut-o mai dinainte, niciodată n-ar fi ajuns la acele fapte cumplite pe care le-a săvârșit.

Ceea ce-i tulbura însă tihna căinței era o neliniște vagă, o presimțire că în templu, din dosul coloanelor de marmură, îl pândește cineva. Poate i se părea doar, căci în templu nu putea fi nimeni; doar se putea convinge de acest fapt, cercetând pretutindeni cu de-amănuntul.

Chiar și-acum tresări iarăși, părându-i-se că acea ciudată vedenie se strecoară pe lângă zid, încet, oprindu-se în dreptul vasului desemnat primirii straniilor mesaje de la perși. Dar când Piratos întoarse capul vedenia dispăru. Piratos începu să tremure cuprins de-o tulburare nemărginită. Nu! S-a săturat de toate! Jurase în sinea lui să nu mai aibă nimic de-a face cu "Prietenii din Răsărit"! Vroia doar să fie lăsat în pace, să-și vadă de-ale lui! Nu mai vroia nici o răsplată de la perși! Să fie ei mulțumiți cu câte hatăruri le-a făcut până acum!

Neliniștea copleșitoare, pe care vedenia cea misterioasă i-o strecurase în inimă fusese însă așa de mare, că Piratos începu să fie torturat de neapărata nevoie de cunoaștere a acestei noi amenințări. De aceea, înainte de a închide ușile templului și de a pleca spre locuința sa, Piratos, ros de curiozitate, păși spre vasul cu pricina. Cu teamă în inimă întinse mâna, ridică zăngănitorul capac și pipăi în interiorul vasului. Un țipăt de frică îi ieși din gât: în pântecul vasului se afla un nou pergament!... Deznădăjduit, cu mâinile tremurând spasmodic, desfăcu sulul și citi:

"Vrei să te ungem bazileu în orașul Atalzei? Încrede-te în noi! Pentru asta vei primi însă o sarcină foarte importantă, pe care nu cumva să n-o îndeplinești! Ai poruncă să faci ca regele Agatos să fie otrăvit. Vei proceda astfel: când regele va veni, poimăine, să aducă ofrande în templul lui Zeus

și va cere o carafă cu vin, tu îi vei întinde carafa care va fi pe pervazul ferestrei. Nu-ți fie teamă și nici milă de rege! Destule rele și nedreptăți a făcut, doar știi și tu! Și nu uita că "Prietenii din Răsărit" veghează!"

Piratos simți că se sufocă, într-atât i se zbăteau membrele și inima din piept. Nici nu mai nimerea să închidă ca lumea ușile templului. Leși năucit afară, sperând alinarea suferințelor în răcoarea serii.

Orice-ar fi, avea de gând să nu mai slujească poftele perșilor în nici un fel! Chiar vroia să se ducă la rege, să-i mărturisească toate ticăloșeniile pe care le-a făcut și, totodată, să-i destăinuie noua amenințare pusă la cale.

Totuși, îi era teamă din cale afară de rege, îi venea nespuse de greu să se dea singur în vileag. Nu se simțea în stare să îndure nicidecum acea previzibilă consternare a regelui când îi vor fi rostite asemenea cutremurătoare adevăruri. Și, mai ales, Piratos se temea de izbucnirea furioasă a regelui și pedeapsa cumplită ce i-o va da când va afla acele groaznice destăinuiri. De aceea, lăsă lucrurile să meargă de la sine.

A sosit însă și ziua când regele Agatos, potrivit, obiceiului său, venise în templul lui Zeus pentru a aduce ofranda zeilor și pentru a se reculege. Ca de obicei, Piratos oficia cu solemnitate ritualul închinat zeilor, pe care regele îl urmărea cu mare evlavie.

Cum era prevăzut, în timpul ritualului regele ceru, la un moment dat, o carafă cu vin, pentru a o cinsti zeilor. Piratos, neavând prin preajmă o carafă, o văzu pe cea de pe pervazul ferestrei, pregătită acolo de o mână prevăzătoare. Dar, apucând carafa cu vin, mâna lui Piratos începu să tremure atât de tare, încât scăpă carafa jos, prefăcând-o în țândări, chiar în momentul când regele întindea mâna s-o apuce.

Piratos rămase înmărmurit de această ispravă. Regele, văzând în asta un semn rău, părăsi nemulțumit templul, chiar înainte de sfârșitul ceremoniei. De bună seamă, Piratos răsufală ușurat că nu săvârșise fărădelegarea cea mare! De-acum puțin îi păsa ce va zice regele de neîndemânarea sa.

Se apropia iarăși sfârșitul zilei. Rămânând singur în templu, Piratos se chinuia să ștergă bine urmele carafei sparte. Intuind însă din nou o umbră strecurându-se printre coloanele templului, se ridică cu teamă în picioare. Simți o boare de aer rece intrând înăuntrul templului, ca și cum ar fi fost crăpată un pic ușa, boare ce-i răcori picioarele.

(continuare în pag. 18)

Iată, vedenia de după coloane, cea cu chipul măturătorului templului, începu să înainteze încet, privindu-l sever și muștrător. Acea vedenie ridică în sus brațele care întindeau un arc din care porni o săgeată. Piratos căzu. Vedenia veni deasupra lui, privindu-i chipul, pentru a rosti această sentință:

- Ai trădat "Prietenii din Răsărit"? Mori, nemernicule!

*

Trupul lui Piratos a fost găsit în templu, a doua zi dimineața. Regele Agatos fusese înștiințat imediat. Moartea lui Piratos a părut cât se poate de stranie, învăluită în mister. Totuși, găsindu-se asupra sa ultima scrisoare din partea "Prietenilor din Răsărit", lucrurile se mai lămuriră. Regele, privind chipul neînsuflețit al lui Piratos, gândi în sinea lui: "Deci asta era tâlcul carafei sparte în timpul ceremoniei de ieri?!"

Dar, amintindu-și de vremurile când îl proteja pe acest Piratos, cu care-și făcuse odinioară atâtea planuri, Agatos rosti, mai mult ca pentru sine:

- Bietul păcătos! Cumplită pedeapsă i-au hărăzit zeii!

desen de Elena Liliana Fluture

OMAR KHAYYAM

CATRENE

Noi nu vom ști vreodată ce ne așteaptă mâine
Tu, bucură-te astăzi! Atâta îți rămâne
la cupa și te-așează sub luna de cleștar,
Căci mâine poate luna te va căta-n zadar.

Să-ți faci puțini prieteni. Din tine nu ieși,
Căci prea des falsitatea credința ne-o înfrânge
Când ți se-ntinde-o mână, 'nainte de-a o strânge,
Gândește-te că poate te va lovi-ntr-o zi.

Dincolo de pământ și infinit
Cătam să aflu cerul unde vine.
Și-un glas solemn atunci s-a auzit:
"Și cerul și infernul sunt în tine".

Privește-n jur durerea cu mii și mii de fețe
Cei dragi sunt morți. Ești singur cu palida tristețe
Ridică însă fruntea! Culege tot ce-atingi!
Trecutul e-un cadavru. Nu-i vreme ca să-l plângi!

Petre RĂU

De vorbă cu mine

Poate că azi nu am chef de comunicare cu nimeni. Dar dacă tu mă inviți, nu am nimic împotriva. Așa că accept întâlnirea cu tine și aștept să-mi spui ce vroiai să-mi comunicai. Deci, ce anume dorești să-mi împărtășești, va fi prima mea întrebare pe care mi-o voi pune, cu siguranță. Apoi, voi lua cunoștință de mesajul tău. Îl voi asculta. Îl voi auzi. Voi fi ispitit apoi să înțeleg ce îmi spui de fapt. Dar sunt și întrebări pe care trebuie să mi le pun mie însumi în continuare. Voi încerca să aflu ce am înțeles din ceea ce mi-ai spus. După care, poate că mă voi întreba cât și cum voi reține din ceea ce mi-ai transmis, dar și din ceea ce eu accept. În fine, o sinteză poate ar fi binevenită, să văd ce am înțeles eu din ceea ce doreai tu să-mi transmiți și, în acest mod, voi ajunge să cunosc mesajul tău, de fapt cel care a ajuns la mine.

Nu-mi cere să rețin tot ceea ce-mi spui. Știu, de undeva, din niște statistici despre ascultare - și n-ar fi rău să știi și tu - că o persoană obișnuită, așa ca mine, își poate aminti imediat doar jumătate din ceea ce ascultă și numai un sfert după două luni. După un an, cine știe dacă își va mai aminti ceva!

E posibil să-ți spun, de pildă, "întrebă-mă să te întreb", pentru că poate îmi vei cere ceva de care eu nu dispun sau nu sunt în măsură să-ți ofer.

Obişnuiesc să întreb și cărțile înainte de a le citi, iar uneori și după. Ba întreb și lucrurile pe care le cumpăr sau cu care intru în contact. Și, îți vine să crezi sau nu, obișnuiesc uneori să întreb și lucrurile cu care nu vin niciodată în contact. Așa comunic eu. Și poate că așa comunic și tu.

Poți să-mi spui ceva care pentru mine nu e esențial, sau nu mă interesează, așa că e posibil să neglijez și mai mult mesajul tău. Îl ascult, dar o ureche nu-mi funcționează. Poate chiar amândouă.

Sau poate că folosești un limbaj care nu mi-e deloc familiar. Poate folosești niște cuvinte prea pretențioase, sau vași, sau - de ce nu? - poate că nu-mi convine să-mi vorbești în argou sau într-un limbaj banal sau vulgar. Poți chiar să mă faci să-mi pun întrebarea de ce dracu' am acceptat întâlnirea asta cu tine.

Dar poate că în jur e prea multă gălăgie, sau poate că e prea multă liniște, cine știe ce se potrivește și ce nu se potrivește atunci cu mine?

Dacă însă îmi comunicii ceva de care sunt și eu direct interesat, să vezi cum voi ciuli îndată urechile și le voi face pe loc ascultătoare! E posibil chiar să-i mulțumesc lui Dumnezeu că mi te-a scos în cale!

Poate că mesajul tău ajunge la mine distorsionat, sau nu ajunge deloc, din motive care nu îmi aparțin nici mie și nici ție. Dar dacă mesajul tău e prea lung, de ce m-ai reținut atât de mult când puteai să mi-l comunicii în doar câteva cuvinte?

Dar dacă mesajul tău este o manipulare? Dacă tu, voit, *mă traduci*? Îmi dai o informație falsă și aștepti să se rezolve ceva care îți convine doar ție! Voi ști eu că mi-ai spus un neadevăr? În fine, dacă-i pe așa, data viitoare n-ai să mă mai păcălești, pentru că mă voi informa, voi stăpâni mai bine lucrurile decât tine și voi fi mai prudent, dacă nu chiar îmi va trece prin cap să *ți-o trag* și eu!

Dacă ești mai în vârstă decât mine comunicarea noastră ar putea fi îngreunată. Dar și dacă ai fi mai tânăr. Dacă ești mai bine îmbrăcat decât mine probabil că-mi vei crea un mic handicap. Dacă ai un alt stil de viață decât al meu, la fel.

Dar poate că n-ar fi rău ca, atunci când te ascult, dacă nu am înțeles destul de bine să-ți cer niște lămuriri suplimentare sau, dacă am înțeles, să-ți spun asta. Dacă te urmăresc foarte atent și îmi explici suficient de bine, atunci nu am de ce să-mi fac nici o grijă. Dacă mai și observ reacțiile tale, e și mai bine.

Când stau de vorbă simt că particip la discuție și cu mintea și cu corpul. Poate că așa faci și tu, că de aceea ne înțelegem așa de bine. Mintea mea și corpul meu se susțin reciproc și acționează împreună ca un tot, spunând câte ceva. Vezi că despre limbajul corpului, dar și despre multe alte chestiuni legate de limbaje și comunicare, am scris mai pe larg în cartea mea „De lingua universalis”. De pildă, vorbeam acolo despre gestică, adică despre mișcările mâinilor așa încât să susțină ceea ce spui, despre poziția corpului și orientarea lui, despre proximitate și chiar despre contactul corporal. Știi tu cu cât se realizează comunicarea prin limbajul corpului? Cu 30%. Dar prin expresia privirii și a feței, adică prin zâmbet, încruntare, prin contact vizual direct sau prin evitarea lui, precum și prin durata contactului vizual? Tot cu 30%. Și tot cu 30% se face prin tonul vocii, adică prin variațiile înălțimii sunetelor, tăria lor, rapiditatea vorbirii și calitatea vocii. Iar prin cuvinte, numai cu 10%. Acum cred că înțelegi mult mai bine ce e important să se întâmple în discuția noastră.

(continuare în pag. 26)

Cristian Petru BĂLAN

(din volumul Eros - Sonete)

Adorm lunare umbre...

Adorm lunare umbre peste poiana-aprinsă,
Prin trup de căprioare ca fructul de castan,
Când vântul de lumină le-adună pe tăpșan
Să-și alăpteze iezii cu dragoste nestinsă.

Iar tu ma-ntrebi în taină, cu tonul diafan,
Cu lacrimi ne-nțelese pe fața ta surprinsă,
De ce-i atâta pace-n poiana cea întinsă,
De ce spre noi se-ndreaptă un ied de sub platan?

Tu-mi ceri să-ți dau răspunsuri, dar vocea mi-a pierit
Și muți privim alături minunea din poiană...
Prin fânul plin de rouă, de lună miruit,

Zbor fluturi mici de noapte, iar unu-ți vine-n geană
Crezând că ești o floare – și sigur n-a greșit,
Deoarece eu însumi te cred o gențiană.

Eternități de-o clipă...

Eternități de-o clipă ne domină-n iubire,
Sub cerul ei cresc umbre și aurore vii
Ce schimbă râsul vesel în plânset de copii;
Deasupra lor instinctul comandă-ntreaga fire,

Iar cei naivi zadarnic evită să se mire,
Căci viața-și ține mersul 'nainte, cum o fi.
Noi încercăm iluzii încet a le zidi
Într-un vârtej de flăcări care produc uimire.

Dar Eros, cu săgeata-i de foc, ne-a luat la țintă
Noi doi cobai ajungem sub tronul lui de mintă
Și-acum, privind în preajmă, totul ne pare sfânt:

Te văd mai luminoasă decât e mândrul soare,
Iar tu mă vezi Adonis întors, nou, pe pământ,
Deși suntem steluțe de-o clipă, căzătoare...

Sunt umbra ta, iubit-o...

Sunt umbra ta, iubito, duioasă precum luna
De stele legănată, reverberând cărări
În nopțile de taină, când cade ceru-n mări
Și când, din dulcea roabă, tu îmi devii stăpâna,

Iar eu – o umbră-ntinsă din zare până-n zări,
Ce, cu-n sărut, se-aprinde, arzând nebună-ntruna,
Mutând pe tine focul și declanșând furtuna
Care se stinge numai cu dulci înfrigurări,

Prin loc cu flori, pe dealuri, sub cuib de păsărele,
Pierduți sub cer cu stele, pe mușchi cu licurici,
Unde-un ciopor de greieri, simțind vrerile mele,

Halucinează ritmuri cu scripcile lor mici...
Și, astfel, noaptea zboară și pier sfintele stele,
Iar noi pierim sub ramuri, prin tufe de arnici.

De ochii tăi nostalgici...

De ochii tăi nostalgici, răsfrânți adânc în mine
Cu dezmierdări sfioase, mi-e dor fără sfârșit.
Coroanele gândirii, cu creștet aurit,
Se-adună ca nisipul Saharei opaline.

Idei strălucitoare, idei din infinit,
Vin rânduri după rânduri și toate-s despre tine,
Căci ești corola caldă ornată de rubine
Și din al apei tremur te-am reconstituit...

Aș vrea ca necuprinsul în dar să-ți fi adus,
Recomprimat în cântec și-tr-un etern inel,
Aș vrea să simți în mine luceafărul de sus,

Să-ți luminez făptura cu duh de porumbel;
Aș vrea să rupem cerul și să mă las răpus
Sau chiar să măucidă sărutul tău rebel.

ȘTIAȚI CĂ...?

- ❖ Firma cu cei mai mulți angajați din lume este Căile ferate din India? 1.000.000 de angajați.
- ❖ Cea mai lungă întrerupere de program de televiziune s-a întâmplat în Anglia. BBC a oprit un desen animat cu Mickey-Mouse, s-a anunțat că a pornit al doilea război mondial, apoi după 6 ani au reluat filmul de acolo unde s-a întrerupt.
- ❖ Pielea hipopotamului are o grosime de 6,5 cm așa că îl apără împotriva multor arme de foc. Acest animal fuge mai repede ca omul deși are 4 tone!
- ❖ Albert Einstein a început să vorbească la vârsta de 6 ani.
- ❖ Semnul "&" a fost demult parte componentă a alfabetului englez.
- ❖ Ca să devii astronaut american trebuie să fii mai scund de 1,80 m.
- ❖ În momentul aterizării, Apolo 11 a rămas cu combustibil suficient pentru... 20 de secunde de zbor.
- ❖ Primul restaurant din lume unde puteai mânca rămânând în mașina a fost McDonald's din Sierra Vista - Arizona. A fost conceput pentru soldați, deoarece aceștia nu aveau voie să intre în magazine în uniformă.
- ❖ Primul E-mail a fost trimis în anul 1972.
- ❖ Firul de păr uman poate susține 3 kg.
- ❖ Foarfeca a fost inventată de Leonardo da Vinci.
- ❖ Autostrăzile din SUA au fost concepute ca din 5 în 5 mile au o porțiune dreaptă de cca 1 milă. Acolo pot ateriza la nevoie aeronavale.
- ❖ Există 2 animale care pot vedea spațiul din spatele lor fără să-și întoarcă capul: iepurele și papagalul.
- ❖ Conform unui sondaj Gallup, în 1991 49% din americani nu știau că pâinea albă se face din grâu.
- ❖ Omul piere mai repede din cauza lipsei somnului decât a mâncatului. 10 zile rezistă un om fără somn maxim. Fără hrană chiar și 1-2 luni.
- ❖ O vacă se îmbată dacă mănâncă multe mere.
- ❖ Creierul uman are capacitatea de stocare de 1 trilion de byte, sau 1164153 gigabyte.
- ❖ Ultimul simț pierdut de om la moarte este auzul, primul vederea, apoi în ordine gustul, mirosul și pipăitul.
- ❖ Canada este singura țară organizatoare de Olimpiadă care n-a câștigat nicio medalie de aur acasă.
- ❖ Atunci când omul strănută i se oprește inima pentru o milisecundă.

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

- ❖ *Scriitorii gălățeni pe înțelesul tuturor* – A. G. Secară, Editura Axis Libri, Galați, 2009
- ❖ *Sulina – Atacuri însângerate 26.06 – 08.07 – 17.07.1854* – Tudose Tatu, Ed. Sinteze, Galați, 2009
- ❖ *Grădina cu Venus* – Dimitrie Lupu, Editura Nouă, București, 2008
- ❖ *Poezii și reflecții* – Ion Bârsan, Ed. Grai și Suflet – Cultura Națională, București, 2008
- ❖ *Poeme amniotice* – Mihail Gălățanu, poeme, Ed. Limes, București, 2008
- ❖ *Tandrețea tăcerii* – Speranța Miron, Ed. Pax Aura Mundi, Galați, 2007
- ❖ *Braconierul – Povestiri de vânătoare* – Mircea Ionescu, Ed. Pax Aura Mundi, Galați, 2007
- ❖ *UNIVERSITAS - A fost odată un cenaclu...* – Mircea Martin, Ed. MNLR, București, 2008
- ❖ *Drumul spre soare* – Tania Nicolescu, poezii, Ed. Eikon, Cluj-Napoca, 2008
- ❖ *Descuț pe drumuri* – Dan Mureșan, Ed. Grinta, Cluj-Napoca, 2009

POEME SELECTATE DE PE
CENACLUL ONLINE "NODURI ȘI SEMNE"
(www.cenacul.inforapart.ro)

Adrian MUNTEANU

Antisonet 4

Stă la picioare câinele. Visează.
Un dulăpior pe un perete tace.
Arunc în sobă câteva chiștoace.
Din cerul vânat, enervant, burează.

Un scăunel lângă perete zace,
Doar mâța albă mai rămâne trează.
Afară mânzul ațipit nechează,
Lampa azvârle arătări posace.

Țeava de gaz a-ncremenit pe grindă.
Se-ntinde lent spre zidul din apus.
Nu am covor pe scara dinspre tindă

Și nu mai știu ce-a mai rămas de spus.
A, lângă geam stejaru-i plin de ghindă.
Un ceas mă scoală. Primul fulg s-a pus.

Adriana DĂNĂILĂ

Te-am așteptat

Eram acolo,
lângă marea care stătea
să-mi înghită amintirile de tine și de noi
să le înghită cu poftă
și să le spele cu gustul ei sărat.
Stăteam acolo,
sub cerul de ierni arse
care își aruncă scrumul
peste noi.
Te așteptam acolo,
cu picioarele goale
sângerându-mi pe nisipul fin.
Te așteptam acolo,
cu valizele în mână
și cu vântul deschis în ele.
Îți desenez ochi peste pleoape
ca să nu-ți zăresc nepăsarea.
Stau pe un ciob de apă
ca să-ți șterg zâmbetul roșu.
Închid ochii.

Alexandru Florin PASCU

Mi-e somn de tine

se sting în mine flăcări
ce altădată vise
luceau pe bolta-mi neagră
fără de tine azi
să uit în doar o clipă
minunile promise
să nu-nveți niciodată
să plângi, să mori, să cazi.
te-aș cere-acum pe tine și zeilor
pe care-i sfidam până mai ieri
se nasc în mine astăzi frânturi de poezie
până când va rămâne
nimic să îmi mai ceri.

Codrina VERDEȘ

**Și umerii mei nuzi rotunjind
perseide**

Sorb ceaiul de amiază
ceașca repetă pe de rost aromele
portocalelor coapte strașnic
aburi tridimensionali se unduiesc provocator
dănțuind în fața retinei
la radio se difuzează show me the meaning of
being lonely

În aerul umed se aud pașii unui bărbat
când prea grăbit când prea molcom
posibil căutător de iubiri fulgurante

Ploile care nu-mi aparțin îmi ațipesc
ghemuite în poală
dornice și ele de aventuri
cearșaful răbdător și împroșcat cu insomnii
îmi făgăduiește odihna

La noapte doar cerul ca o lăuză
și umerii mei nuzi
peste care se vor scurge perseidele
rotunjite rotunjite

NODURI ȘI SEMNE

- ATELIER -

02 octombrie 2009 (a citit Anca Șerban – poezie)

IMAGINAȚIA MISTREȚ

„Pământul nu poartă decât ce-i trebuie. Câteva păsări de spus. Inhalate. Vomate de scârbă. Câteva cămăși albe într-o ladă. Și trupul peste care am alergat. O furnică însângerată, Mia Blanca. Nu pot trăi fără tine. Fără degetul mare ridicat în semn de apă” (Anca Șerban - Mia Blanca).

Ion Avram: un text scris la inspirație, un poem în proză remarcabil prin muzicalitate și ritm, dar nu și prin înălțimea ideilor, a mesajului. În el se recunoaște talentul Ancăi, dar nu și respectul pentru acest talent. **Dimitrie Lupu:** un text prea diluat ca mesaj, întrucât sunt prea multe momente trecute prin metaforă și, dacă nu treci de acest exterior, nu-ți dai seama că - totuși - ceva chiar se întâmplă și dincolo. Anca uită că, în afară de ea, mai sunt și alții care îi citesc poeziile. Și ceilalți nu rămân decât cu ceva nedefinit. Scriitura nu rezistă decât la nivelul expresiei. **Stela Iorga:** fără temă, fără subiect, textul o pierde total. **Laurențiu Pascal:** citind Mia Blanca, nu există decât două variante: să se ia totul drept o glumă proastă, sau să se încerce să se scoată, totuși, apă de acolo de unde nu se poate. Nu merită să te apleci asupra unui text doar pentru niște metafore, chiar dacă foarte reușite. **Nona Tatiana Ciofu:** în spatele haosului textului poate că există și ordine. Dar trebuie să recurgi prea mult la intuiție pentru a afla ce zace dincolo de imaginația debordantă. Un text care ar putea să fie doar o frază, sau ar putea să continue la nesfârșit. **Adrian Haidu:** sunt două lucruri care ar putea irita cititorul: repetiția „Mia Blanca” și stilul haotic. Totuși, pornind de la naturalul exprimat în primele cuvinte ale textului și trecând în reverie (uneori) prin intermediul nenaturalului, se poate spune că repetiția nu face decât să fixeze reperul, o anumită ordine în text. Deși nu este genul lui de lectură, el ar reciti acest text. Chiar dacă textul este scris pe fugă, chiar dacă – totuși – Mia Blanca se rotește în jurul unei axe invizibile (aș putea să mă risc și să spun aproape inexistente), consider că textul este un experiment reușit, și doar un experiment.

A consemnat: Alexandru MARIA

09 octombrie 2009

(a citit Laurențiu Pascal - poezie)

TROP TROP CERASELA

„aici / trec linștea într-o vâslă / e înăuntru ceva / ceva care impinge / pradă peste oglindă / acolo între linii / va rămâne” (Laurențiu Pascal - obrazul cu toate).

Radu Vartolomei: autorul spune în cuvinte frumoase

niște banalități. **Stela Iorga:** poemele sunt egale ca valoare cu ceea ce a scris Laurențiu Pascal până acum, nu se vede o creștere interioară, pur și simplu bate pasul pe loc – ceea ce este un minus. La nivel de mesaj, poeziile o pierd din cauza ruperilor prea dese de ritm – pe alocuri, ele își pierd chiar și sensul. La nivelul liricii interioare, autorul mai are de lucrat cu propria conștiință poetică. **Dimitrie Lupu:** un grupaj de poezii de dragoste, care ar trebui citite la urechea celei căreia îi sunt adresate. Laurențiu Pascal este foarte zgârcit în cuvinte atunci când spune ceva. Este ca și cum ar scrie poezie mergând după niște șabloane. În general, autorul are ce spune, dar mai trebuie să lucreze la structura pe care își pune ideile. **Ion Avram:** aceste texte au o doză de lirism în plus. În schimb, tendința de a esențializa dă senzația de artificial, care taie tocmai din lirismul poeziei. **Gelu Ghimeș:** Laurențiu Pascal începe ceva și nu termină, vrea să spună ceva și nu spune nimic. **Nona Tatiana Ciofu:** ar vrea să facă un experiment, prin care să dea la o parte tot balastul care există în textele prezentate de Laurențiu Pascal. Dar nu poate face acest lucru, pentru că este prea mult de tăiat. Textele sunt ca și titlurile lor - nu exprimă nimic. **Cristina Dobreanu:** Laurențiu Pascal ar trebui să nu mai vrea să ne uimească.

A consemnat: Alexandru MARIA

16 octombrie 2009

(a citit Alexandra Zamfir - poezie)

Vineri de cu seară, “Noduri și Semne”, cenaclul nostru și al multora dintre voi, Alexandra Zamfir recitator de versificații proprii și poet când s-a găsit o floare în câmp, în ierburi. Da... după cum afirmă prozatorul Dimitrie Lupu avem de-a face cu un poet neexersat care trebuie să învețe să stăpânească versul, nu să fie stăpânit de acesta. Cert este faptul că atunci, când se concentrează la maxim, putem vorbi de Alexandra Zamfir ca poet... (“creez / încă nu te am / continui să creez / material / se refugiază în sânu-mi / ghemuindu-se ca un elev / speriat în bancă / aud cum pleacă vântul / trimis de tine /.../ creez / încă nu te am / continui să creez...”). În textele prezentate găsim ușoare urme de lirism atunci când se ajunge la esență. (Anca Șerban Gaiu) se cadentează bine pe alocuri cu o sinceritate traversată de sentiment care izbește, se vede o emoție (Stela Iorga). (“n-am uitat 19! / noiembrie / îmi plânge în ușa permanent / batiste nu mai am / zilele sârbătorească / toate nebune / dar 19 / stă răstignit /.../ mă privește /...”). Cristina Dobreanu consideră că textele sună bine dar găsește în ele o stare generală de retorism iar Adrian Haidu și Al. Maria nu sunt convinși de asta. În schimb Nona Ciofu afirmă că a găsit poezie fără să caute, dar dorința de explicație a pântecului sensibil ajunge la o scriere crudă. Gabriel Ghimpu spune că e nevoie de autocenzură.

A consemnat: Laurențiu PASCAL

Ba unde mai pui că nici sentimentele nu se transmit prea altfel. De pildă, află că 55% dintre ele se transmit prin expresia feței și prin postură, iar 38% prin tonul vocii, și numai 7% prin cuvinte. Interesant, nu crezi?

Desigur, dacă tu ești o persoană feminină, mai ești și atrăgătoare și mai ai și picioare frumoase, poate un pic dezgolate, atunci fii convinsă că mesajul tău s-ar putea să ajungă foarte învolburat la mine. Deci, ai grijă cum mi-l comunică! Eu cu emoțiile stau foarte prost. Adică, vreau să zic, că mă las prea mult copleșit de ele atunci când vin buzna peste mine. În atare situație nu cred că sunt o pâlnie prea potrivită.

Uneori ne înțelegem între noi, alteori nu.

Acum, hai să vedem de ce uneori nu ne înțelegem. Păi e simplu. Atunci când nu înțeleg mesajul tău, dau vina pe tine. Tu ești de vină că nu am auzit ce ai spus, tu ești de vină că nu te-am înțeles, tu ești de vină că nu pot accepta ceea ce îmi spui și tot tu ești de vină că eu nu fac ceea ce ai vrea tu să fac. Probabil că și ție ți se întâmplă la fel.

Adevărul este cel pe care îl aud eu, nu cel pe care îl rostești tu. Dacă vrei să ne auzim, să ne înțelegem, să ne acceptăm, trebuie să fim de acord că amândoi avem o răspundere. Poate nu vorbești pe "limba mea", poate că vorbești cu voce prea tare, sau prea moale. Atunci, hai să ne măsurăm cuvintele! Cel mai bine, nu-i așa?

Am mai comunicat noi doi vreodată până acum? Și cum o fi fost oare?

Dacă îmi amintesc bine, când am vorbit cu tine prima oară mi-ai părut un tip cu o atitudine indiferentă, absentă și cu o notă de superioritate. Ce Dumnezeu s-a întâmplat cu mine atunci? Că mai apoi am constatat că de fapt ești o persoană prietenoasă și agreabilă. Cred că atunci aveam o mare supărare sau grijă în suflet și m-am lăsat influențat. Sau poate ploaia afară și mie nu-mi place ploaia?!

Povestea asta nu am inventat-o eu. Și nici tu. Ea e de când lumea. Și nu e rău s-o lăsăm așa cum e. În fond, ce avem de pierdut?

23 octombrie 2009 (a citit Cristina Dobreanu - poezie)

STĂRILE DE AGREGARE

Stările de agregare ale Cristinei Dobreanu „mic glob / transparentă / ce mă îngădui / ca pe un fir de iarbă / clipirea mea / apele să nu-ți / tulbure / și pasul mirat / să se lege de o părere / căci de acum plin e vasul” (poem de Cristina Dobreanu)

Stela Iorga: Cristina scrie poezii de meditație asupra eului și rostului său în lume. Poeziile ei nu au rostul de a oferi certitudini, ci - dimpotrivă - de a-l adânci pe cititor în alte și mai multe întrebări. Deși textele sunt reușite în mare parte, în unele locuri exprimarea lasă de dorit, ceea ce face ca lectura să fie îngreunată.

Dimitrie Lupu: Cristina este, ca de obicei, zgârcită în exprimare. Modul în care este structurată expunerea este unul fără cusur. Dar, totuși, dacă autoarea nu ar fi atât de parcimonioasă în folosirea cuvintelor, atunci poezia s-ar adresa în primul rând simțurilor cititorului și abia apoi gândirii acestuia. Astfel, textele sunt prea strâns lucrate, aproape că nu respiră.

Adrian Haidu: Cristina criptează textele foarte bine, dar expresia ei poetică este la pământ.

Laurențiu Pascal: Cristina se bizuie prea mult pe simboluri. Astfel, textele ei sunt mult prea criptate și, astfel, poate, prea fără un sens neechivoc.

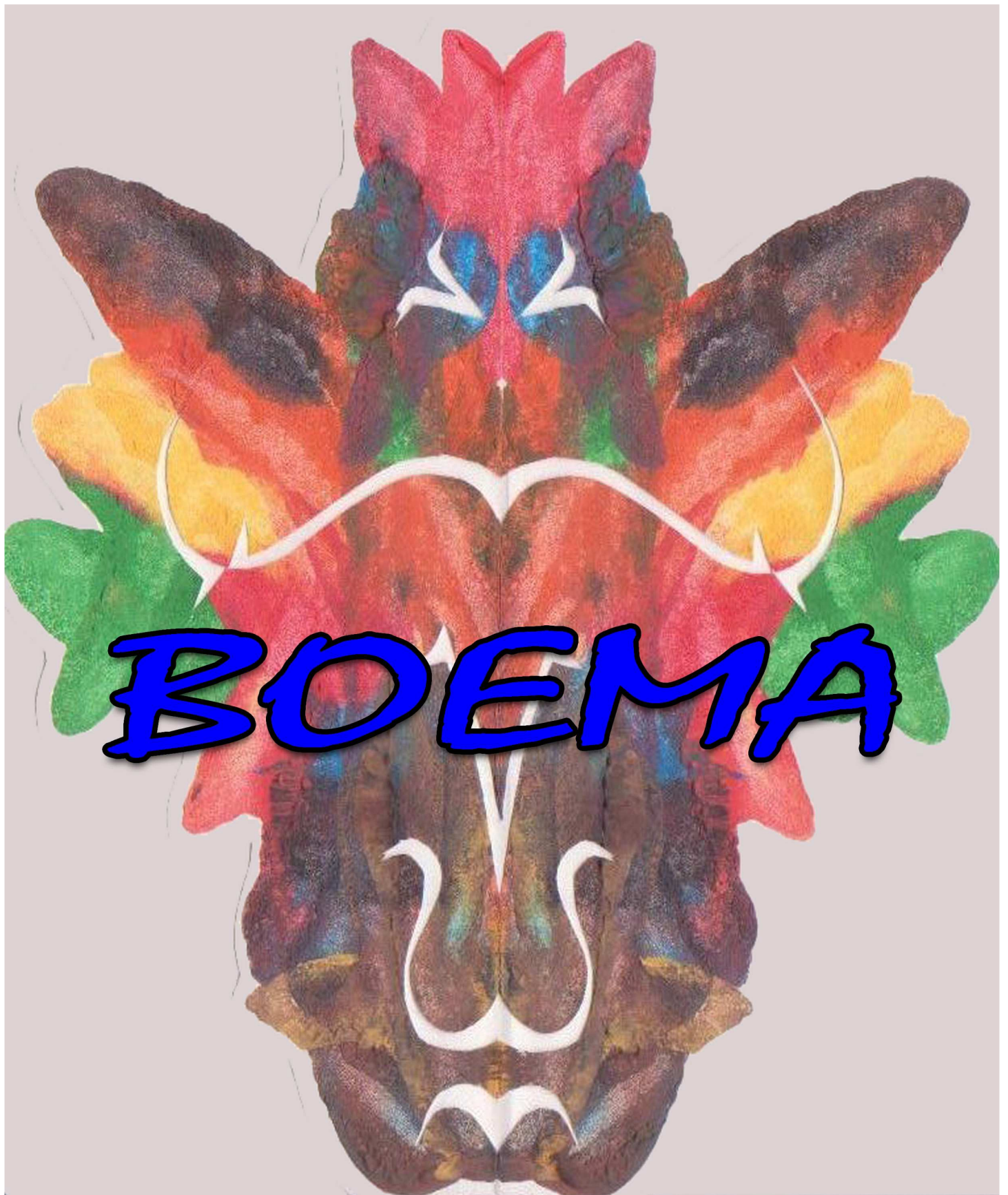
Gabi Ghimpu: vede poezia, în genere, ca pe un mod de a comunica ceva celorlalți. În textele citite în seara de 23 octombrie, Cristina vrea să ne comunice ceva, dar ceva-ul este pus într-un seif și doar ea știe combinația corectă.

Anca Șerban Gaiu: Cristina este atât de avară în cuvinte încât textele ei par uscate și înghețate.

Monica Harhas: Cristina vrea să spună ceva, dar - ca și cum ar avea dinainte stabilit un anumit număr de cuvinte - îi este frică să depășească o anumită normă. Lirismul din textele ei este puțin desuet.

A consemnat: Alexandru MARIA

*Galati, cod 800010, Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis, Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4
Telefon: 0236 411190, 0745 324472
Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com
Web site: www.boema.inforapart.ro*